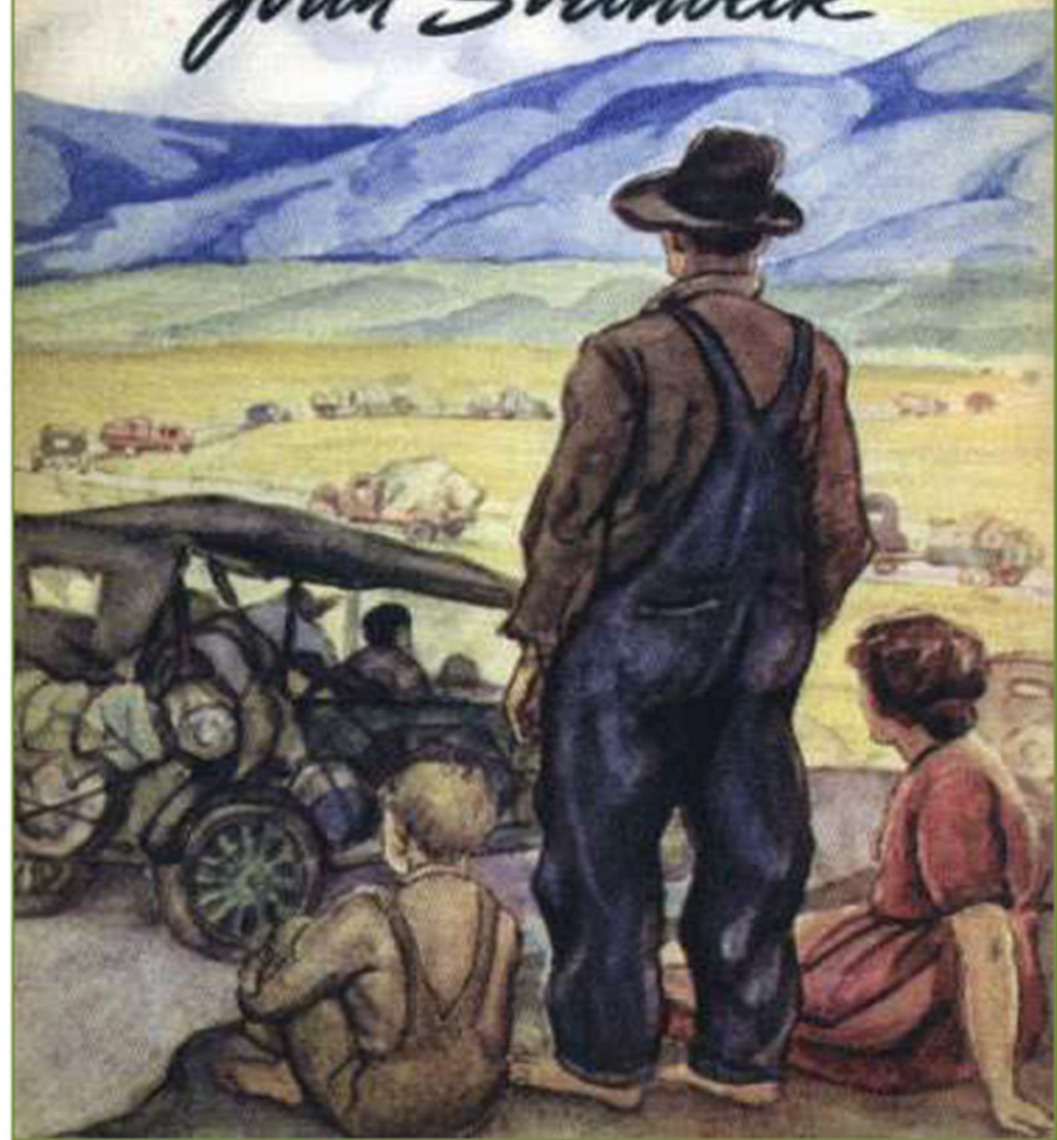

THE
GRAPES of WRATH

John Steinbeck

မြသန်းတင့်၏ အမှာ

ဤအမှာ တွင် အကြောင်းအရာနှစ်ခုကို ကျွန်တော် ရေးလိုက်ပါသည်။ ။

ပထမအကြောင်းမှာ ဒေါသမာန် ဝတ္ထုကို ရေးသည့် အမေရိကန် စာရေးဆရာ ဂျန်စတိန်း ဘက် အကြောင်း ဖြစ်၏ ။

စေတိန်းဘက်သည် အိုင်းရစ် လူမျိုး မိခင်နှင့် ဂျာမန်လူမျိုး ဖခင်တို့မှ ပေါက်ဖွားသော အမေရိကန် နိုင်ငံသား ဖြစ်ပြီး နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ် အစတွင် မွေးဖွားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ။ အမေရိကန်ပြည် စတင်ဖို့ တက္ကသိုလ်တွင် အဏ္ဏဝါဇီဝဗေဒပညာရပ်ကိုသင်ယူခဲ့ပြီးနောက် ဘဝမျိုးစုံတွင် ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ သူသည် မြင်းမွေးသည့် မြင်းဇောင်းများ တွင် မြင်းထိန်း လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ လက်သမားလည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ပန်းချီ လက်သင်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ဓာတ်ခွဲဆရာလည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ အလုပ်ကြမ်း သမားလည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ သတင်းထောက်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ တစ်နှစ်လျှင် ရှစ်လလောက် ရေခဲနေသော အရပ်မှ ခြံကြီးတစ်ခြံတွင် ခြံစောင့်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုသို့ ခြံစောင့်လုပ်ရင်း သူသည် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့သည်။ ။ ထိုဝတ္ထုမှာ တော်တီလာဖလက် အမည်ရှိ ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ။ ထိုနောက်မှ စ၍ သူသည် ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတို၊ ပြဇာတ် အများ အပြားကို ရေးခဲ့သည်။ ။ သူ့ဝတ္ထုတော်တော်များများကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့ကြသည်။ ။

စစ်အတွင်းတွင် သူသည် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ရောက်နေကာ ဒေးလီအိတ်စပရက် သတင်းစာတွင် အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင် အဖြစ် လုပ်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် စာပေနိဗယ်ဆု ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရပြီး ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ။

စတိန်းဘက်သည် နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ် အစတွင် မွေးဖွားလာသူ ဖြစ်ရာ ထိုကာလသည် စက်မှုပညာတိုးတက် ထွန်းကားလာသော ကာလ ဖြစ်သည်။ သူသည် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးကို ကြုံခဲ့ရသည်။ ကမ္ဘာ့စီးပွားပျက် ကပ်ကြီးကို မြင်ခဲ့ရသည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် လယ်ယာ စီးပွားရေးစနစ်မှ စက်မှုစီးပွားရေးစနစ်ကို ပြောင်းလဲနေသည့် ကူးပြောင်းရေး ကာလကို သူ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ အရင်းရှင် စနစ်ကြီး တရိပ်ရိပ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည် ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဖက်ဆစ်ဝါဒနှင့် ဒီမိုကရေစီတို့ တိုက်ကြသည့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကို သူ မိလိုက်သည်။ ။

စတိန်းဘက် ကြီးပြင်း လူလားမြောက်ခဲ့သည့် ကာလသည် ပဋိပက္ခပေါင်းစုံရောပြွန်း နေသည့် ကာလ ဖြစ်သည်။ မြို့နှင့် တော၏ ပဋိပက္ခ။ လယ်ယာလုပ်သားနှင့် စက်ရုံ အလုပ်သမားတို့ ၏ ပဋိပက္ခ။ အရင်းရှင်နှင့် အလုပ်သမားတို့ ၏ ပဋိပက္ခ။ အရင်းရှင်စနစ်နှင့် ဆိုရှယ်လစ် စနစ်တို့ ၏ ပဋိပက္ခ။ ဖက်ဆစ်ဝါဒနှင့် ဒီမိုကရေစီတို့ ၏ ပဋိပက္ခ။ ပုဂ္ဂလိက လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် အာဏာရှင် စနစ်တို့ ၏ ပဋိပက္ခ။ အလွန်အမင်း ဆင်းရဲခြင်းနှင့် အလွန်အမင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းတို့ ၏ ပဋိပက္ခ။

ထိုပဋိပက္ခများ သည် သူ့ဝတ္ထုထဲတွင် ထင်ဟပ်နေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် စတိန်းဘက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဖန်ရေးဆရာများ ထဲတွင် သဘောကွဲလွဲမှုများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ။ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲသူများက သူ့ကို လက်ဝဲစာရေးဆရာဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ။ လက်ဝဲသမားများက သူ့ကို

ပြုပြင်၍ မရနိုင်သော ဘူဇာ စာရေးဆရာဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ။ အချို့က သူ့ကို သဘာဝဝါဒီဟု သတ်မှတ်ကြပြီး အချို့က သူ့ကို သဘာဝလွန်ဝါဒီဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ။ အချို့က သူ့အရေးအဖွဲ့သည် ရိုးလွန်းသည်ဟု ဆိုကြပြီး အချို့က ဆန်းလွန်းသည် ဟု ဆိုကြသည်။ ။

သို့ဖြင့် စတိန်းဘက်သည် ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှ ဝေဖန်ရေး ဆရာတို့ အမြင်တွင် အငြင်းပွားစရာ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ။ သို့ရာတွင် သူတို့ အားလုံး တူညီသည့် အချက်တစ်ချက်တော့ ရှိသည်။ ။ ယင်းမှာ တခြားမဟုတ်။ စတိန်းဘက်သည် ကျွန်တော်တို့ ခေတ်တွင် အရေးကြီးဆုံးသော စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဆိုသည့် အချက် ဖြစ်သည်။ ။

သူ့စာပေ အယူအဆနှင့် ပတ်သက်၍ စတိန်းဘက်က ဤသို့ ရေးခဲ့ဖူး၏။ ။

“ကမ္ဘာလောကကြီး၏ ပုံဝတ္ထုသည် မည်သို့ ရှိမည်နည်းဟု ကလေးတစ်ယောက် အနေဖြင့် မေးကောင်း မေးဖွယ် ရှိပါသည်။ ။ အလားတူပင် ကမ္ဘာလောကကြီးသည် မည်သည့် လမ်းကို သွားနေသနည်း၊ မည်သို့ အဆုံးသတ်မည်နည်း၊ ယခု လောလောဆယ်တွင် ကမ္ဘာကြီး၏ ပုံဝတ္ထုသည် မည်သို့နည်းဟု လူကြီးတစ်ယောက် အနေဖြင့်လည်း စဉ်းစားကောင်း စဉ်းစားမိပါလိမ့်မည်။”

ကျွန်တော့်အမြင်တွင် မူ ကမ္ဘာကြီးတွင် ပုံဝတ္ထု တစ်ခုသာ ရှိသည် ဟု ထင်ပါသည်။ ။ ထိုတစ်ခုတည်းသော ပုံဝတ္ထုသည် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကို ချောက်ချားစေပြီး ထိုပုံဝတ္ထုသည် ပင်လျှင် ကျွန်တော်တို့ စေတနာကို နှိုးပေးပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ၏ ဘဝ၊ ကျွန်တော်တို့ ၏ အတွေး၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုနှင့် မျှော်မှန်းမှု၊ လောဘဇောတိုက်မှုနှင့် ရက်စက်မှု၊ သ

နားကြင်နာမှုနှင့် ရက်ရောမှု စသည့် ဝေဒနာတို့ ပေါင်းရုံးလျက်ရှိသော လူများအားလုံးသည် ပိုက်ကွန်ကြီး တစ်ခုတည်းတွင် မိနေကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုပိုက်ကွန်ကြီးမှာ ကောင်းမြတ်ခြင်းနှင့် ဆိုးယုတ်ခြင်းဟူသော ပိုက်ကွန်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ (ကုသိုလ်စိတ်နှင့် အကုသိုလ်စိတ်တို့ ဖြစ်ပါသည်။) ထိုစိတ်နှစ်ခုသည် ကျွန်တော်တို့ ၏ တစ်ခုတည်းသော ပုံဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ ။ မည်မျှ အသိဉာဏ်ရှိသူတွင် ဖြစ်စေ၊ မည်သို့သော စေတသိက်တွင် ဖြစ်စေ ထိုစိတ်နှစ်ခုသည် အမြဲရှိကြပါသည်။ ။ ကုသိုလ်စိတ်နှင့် အကုသိုလ်စိတ်သည် ကျွန်တော်တို့ မူလစိတ်ထဲတွင် ရှိနေသည့် အခြေခံ စိတ်နှစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ တောင်ကြီးများကို ဖြို၍ မြစ်ကြီးများကို ဖို့ နိုင်သည့် တိုင်၊ စီးပွားရေးစနစ်ကြီးများကို တည်ဆောက်၍ ယဉ်ကျေးမှုကြီးကို ပြောင်းလဲအောင် လုပ်နိုင်သည့် တိုင် ထိုစိတ်နှစ်ခုသည် ကျွန်တော်တို့ သေခါနီးအထိ ရှိနေမည့် နောက်ဆုံးစိတ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ လူသည် မွေးကတည်းက မေးခွန်းတွေ တန်းလန်းနှင့် မွေးလာပြီးနောက် မေးခွန်းတွေ တိုးလို့ တန်းလန်းဖြင့် သေသွားရပါသည်။ ။ ထိုမေးခွန်းများမှာ လူဖြစ်လာရတာ ကောင်းသလား၊ ဆိုးသလား၊ ငါကော ကောင်းခဲ့သလား၊ ဆိုးခဲ့သလား ဆိုသည့် မေးခွန်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ။

“ကျွန်တော်တို့ တွင် ဝတ္ထုတစ်ခုတည်းသာ ရှိပါသည်။ ။ ဝတ္ထုများအားလုံး၊ ကဗျာများအားလုံးသည် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တွင်းတွင် ယှဉ်ပြိုင်နေကြသော ကုသိုလ်စိတ်နှင့် အကုသိုလ်စိတ်တို့ အပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော့် အထင်တွင် မူ အကုသိုလ်စိတ်သည် ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်၊ သေသွားလိုက် ရှင်လာလိုက် ဖြစ်နေပြီး ကုသိုလ်စိတ်မှာ ကား မသေမပျောက် ထာဝရ တည်သည် ဟု ထင်ပါသည်။ ။ အကုသိုလ်စိတ်သည် အမြဲတမ်း နုနယ် ပျို့မျစ်သော မျက်

နာကို ဆောင်ထားပြီး ကုသိုလ်စိတ်မှာ ကား ကမ္ဘာလောကတွင် ဘာနှင့် မျှ မတူအောင် အိုမင်း၍ ကြည်ညိုလေးစားဖွယ် ကောင်းပါသည်။”

စတိန်းဘက်သည် လောကကို ကြည့်မြင်ရာတွင် ကောင်းခြင်းနှင့် မကောင်းခြင်း တို့ ဖြင့်သာ ခွဲခြားမြင်သူ ဖြစ်သည်။ ။ ဤသဘောကို သူ့ဝတ္ထုတိုင်းလိုလိုမှာ ပင် တွေ့ရသည်။ ။

ယခု ဒေါသမာန် ဝတ္ထုတွင် လည်း ထို့အတူပင်။ ဒေါသမာန်သည် စက်မှုလက်မှု တိုးတက် ထွန်းကားလာသဖြင့် မိမိတို့ လယ်ယာမြေကို စွန့်ခွာသွားရသော အမေရိကန်လယ်ယာ အလုပ်သမားတို့ ၏ ဘဝကို ရေးပြထားသည်။ ။ ထိုဝတ္ထုကို ရေးနေစဉ်တွင် စတိန်းဘက်က ‘ဤဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ရေးသည့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ လူလူချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည်ကြစေရန် ဖြစ်ပါသည်’ ဟု ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးထံ ရေးခဲ့သည်။ ။ စတိန်းဘက်၏ ဒေါသမာန်သည် အမေရိကန် လယ်ယာလုပ်သားတို့ ၏ ဘဝကို ထိထိခိုက်ခိုက် ဖော်ပြနိုင်သော ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ။

အင်္ဂလိပ် အပြေး မိုးကုတ် ထောင်ထဲတွင် ရောက်နေစဉ် ကွယ်လွန်သူ အဓိပတိဟောင်း ဒေါက်တာဘမော်သည် ထိုဝတ္ထုကို ဒုတိယအကြိမ် ဖတ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုမိသည် ဟု သူ၏ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းတစ်ခုတွင် ကျွန်တော် ဖတ်ရဖူးပါသည်။ ။

စတိန်းဘက်၏ ဒေါသမာန်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသည် မှာ ကြာပါပြီ။ ။ ကြိုက်လွန်သဖြင့် တစ်နေ့တွင် မြန်မာပြန်မည်ဟု ကျွန်တော် စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ။ သို့ရာတွင် မပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ယခု မောင်ထွန်းသူက မြန်မာပြန်လိုက်သည့် အခါတွင် ဟာကွက်တစ်ခုကို ဖြည့်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါသည်။ ။

နောက် ပြောလိုသော အကြောင်းအရာမှာ မောင်ထွန်းသူ၏ အကြော

င်းဖြစ်ပါသည်။ ။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က ကျွန်တော့်ထံ စာတစ်စောင် ရောက်လာပါသည်။ ။ စာမှာ ရန်ကင်းမှ ထည့်လိုက်သည့် ကိုတင်ထွန်း ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထံမှ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူသည် စာရေး ဝါသနာပါကြောင်း၊ စာဖတ် ဝါသနာပါကြောင်း၊ သို့ရာတွင် သူ့တွင် သားသမီး များ သဖြင့် စာအုပ်များကို ဝယ်မဖတ်နိုင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် မြန်မာပြန်၍ သင့်စာ ပေမှ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်သည့် စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးကို မဝယ်နိုင်သော ကြောင့် သူ့ကို လှူပါမည့် အကြောင်း စာထဲတွင် ရေးထားပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် သူ့စာကို ဖတ်၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် စာကို ထုတ်ဝေသူအား ပေးကာ ထိုလိပ်စာအတိုင်း စာအုပ် တစ်စုံ ပို့ပေးရန် ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါသည်။ ။ ထုတ်ဝေသူက ပို့ဖြစ်ခြင်း ရှိ မရှိ၊ ထိုစာအုပ်ကို ရ မရကို ထုတ်ဝေသူကို လည်းကောင်း၊ မောင်ထွန်း သူ့ကို လည်းကောင်း ကျွန်တော် မမေးဖြစ်တော့ပါ။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးနှစ်လောက်ကမူ အသားလတ်လတ်၊ အရပ် မနီ မုံမမြင့် မပိန်မဝ လူတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ထံ ပေါက်လာကာ သူ့စာမူ ကိုဖတ်ပြီး ပြင်ဆင်ပေးရန်၊ အလျဉ်း သင့်လျှင် ထုတ်ဝေသူ ရှာပေးရန် ကျွန်တော့်ကို ပြောပါသည်။ ။ သူ ရေးသော စာအုပ်ကြီးများမှာ ရဲတိုက်၊ ဆဌမသုခရိပ်မြိုင် စသည့် အထူးစား ဝတ္ထုကြီးများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန် တော်သည် သူ့ဝတ္ထုကြီးများကို မဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

တစ်နှစ်ကမူ သူ မြန်မာပြန်သော ရဲတိုက်ကို ကျွန်တော် အမှာ ရေး ပေးလိုက်ပါသည်။ ။ ထိုစာအုပ်သည် ထိုနှစ်က အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆု ရသွားခဲ့ပါသည်။ ။ ကြိုးစားသော ကလောင်တစ်ချောင်း ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဖြစ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိပါသည်။ ။

ယခုလည်း ကျွန်တော် ပြန်ချင်လျက် မပြန်ဖြစ်ခဲ့သော ဒေါသမာန်ကို
အမှာ ရေးပေးရန် ပြောသည့် အခါတွင် ကျွန်တော်သည် မဆိုင်းမတွ လ
က်ခံ၍ ရေးပေးလိုက်ပါသည်။ ။

မြသန်းတင့်

*

ပျန်းစတိန်းဘက်၏ ဘဝနှင့် သူ့စာများ

၁

၁၉၃၀ ခုနှစ်များ သည် တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် စီးပွားပျက် ကပ်ကြီး ဆို က်ရောက်ခဲ့သော နှစ်များ ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်များ အတွင်းတွင် ကမ္ဘာပေါ် ရှိ နိုင်ငံအသီးသီးသည် ထိုစီးပွားပျက် ကပ်ကြီး၏ ဒဏ်ကို အပြင်းအထန် ခံကြရ၏။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာ လည်း ယင်း စီးပွားပျက် ကပ်ကြီး၏ ဒဏ်မှ မလွတ်။ တခြားနိုင်ငံများ နည်းတူပင် မရှုမလှ ခံရသ ည်။ ယင်းအခြေအနေတွင် အမေရိကန် စာပေလောက၌ သမိုင်းမှတ်တို င် တစ်တိုင် ဖြစ်လောက်အောင် ထူးခြားသည့် ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ် ပေါ်ထွ က်လာခဲ့လေသည်။

ယင်းဝတ္ထုကြီး ထွက်လာသောအခါ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု တစ် ဝန်းလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်များ အနေဖြင့် ဤဝတ္ထုကြီးကို ဖတ်၍ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ကြ ရသည်။ ဤဝတ္ထုကြီးထဲ၌ ရေးထားသော အဖြစ်အပျက်များ နှင့် အကြောင်းအရာများ သည် တကယ်မှ ဟုတ်ပါလေစ ဟူသော သံသယ လည်း ဝင်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် အရင်းရှင်များ နှင့် အရင်းရှင်ဘက် တော်သားများ သည် ဤစာအုပ်ကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်ကြရ၏။ အရူးတစ်ယောက်က မဟုတ်မဟတ် လုပ်ကြံရေးထား သော စာအုပ်ဟု ဆိုကြသည်။ စာအုပ်ကိုရော စာရေးဆရာကိုပါ အထင်

မှား အမြင်မှား ဖြစ်အောင် ဂုဏ်သိက္ခာကျအောင် သွားပုပ်လေလွင့် ပြောကြ ရေးကြသည်။ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြံစည်အားထုတ်၍ ကြိုး စားလုပ်ဆောင်ကြသည်။

စာအုပ်များကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီးကြ၏။ မဖတ်သင့် မဖတ်ထိုက်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ဟု ဝါဒဖြန့်ကြ၏။ မဖတ်ရ မရောင်းရဟု ပိတ်ပင် တားမြစ်ကြ၏။ သို့သော်လည်း စာဖတ်ပရိသတ်က ထိုဝတ္ထုကြီးကို မရ မက ရှာ၍ ဖတ်ကြသည်။ ငှား၍ ဖတ်ကြသည်။ ပိတ်ပင်ထားသည့် နေ ရာများ တွင် ခိုး၍ ဖတ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဝယ်၍ ဖတ်ကြသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ဤဝတ္ထုကြီးသည် ဘက်ဆဲလားခေါ် အရောင်းရ အတွင် ကျယ်ဆုံးသော စာအုပ်များ တွင် ထိပ်ဆုံးကနေသည့် စာရင်းဝင် စာအုပ်တစ်အုပ် အဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့ရလေ၏။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဤမျှလောက်အထိ အရှိန်အဝါ ကြီးမားခဲ့သည့် စာအုပ်မှာ တခြား မဟုတ်။ ယခု စာဖတ်သူ၏ လက်ထဲမှာ ရှိနေသည့် ဒေါသမာန် ဝတ္ထုကြီးပေတည်း။

J

ဒေါသမာန် ဝတ္ထုကြီးကို ၁၉၃၉ ခုနှစ် ဧပြီလတွင် ဗိုက်ကင်း ပရက်စ် စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်၏ စိတ်အာရုံကို လှုပ်ရှား ထိခိုက်စေလောက်အောင် ကောင်းသည့် ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ချက်ချင်းပင် ကျော်ကြားသွားသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကျော်ကြား လောက်အောင်လည်း ထူးခြားသည် ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

ဒေါသမာန်၏ ပထမ ထူးခြားချက်သည် ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ဇာ

တံလမ်းမှာ အချစ်ဇာတ်လမ်းလည်း မဟုတ်၊ အလွမ်းဇာတ်လမ်းလည်း မဟုတ်၊ အသောဇာတ်လမ်းလည်း မဟုတ်၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ ဇာတ်လမ်းမျိုးလည်း မဟုတ်။ အရင်းရှင်ကြီးများကြောင့် မြေမဲ့ ယာမဲ့ အလုပ်အကိုင်မဲ့ ဖြစ်ကာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝ ရောက်သွားကြရသော လယ်သူရင်းငှားများ ၏ ဘဝကို တခမ်းတနား ဖွဲ့ဆိုထားသောဇာတ်လမ်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ဒေါသမာန်၏ ဒုတိယ ထူးခြားချက်မှာ ဇာတ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ဤ ဝတ္ထုကြီး၏ ဇာတ်ကောင်သည် အဘက်ဘက်တွင် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ နေသော လယ်သူရင်းငှားလူထု ဖြစ်သည်။ ။ ထိုလူထု၏ အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ရာ၌ လူထု၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဖန်တီး ရယူထားသော ‘ဂျုတ်မိသားစု’ မှ တစ်ဆင့် ရေးဖွဲ့သည်။ ။

ဒေါသမာန်၏ တတိယ ထူးခြားချက်မှာ အရေးအသားဟန် ဖြစ်သည်။ ။ ဇာတ်ကောင်များ ၏ ဘဝနှင့် ခံစားချက်များကို စာဖတ်သူ မြင်လာသိ လာအောင် ရေးဖွဲ့သည်။ ။ ပြောဟန် ဆိုဟန်များကို အမေရိကန် တောင်ပိုင်းနယ်သား လယ်သူရင်းငှားများ ‘လေ’ မိအောင် ရေးဖွဲ့သည်။ ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဤဝတ္ထုကြီးတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်များ ၏ စရိုက်ဝီပြင် ပေါ်လွင်ရေးကို စာရေးသူက အလေးထား ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ။

အချို့သော အမေရိကန် စာပေ အကဲဖြတ်သမားများက ဒေါသမာန်သည် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံ အကောင်းဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားသော အမေရိကန် ဝတ္ထုများ တွင် တစ်ပုဒ်အပါအဝင် ဖြစ်ရုံမျှသာမက ရေးဖွဲ့ပုံမှာလည်း ဖတ်သူတို့ ၏ စိတ်ကို ထိခိုက်လောက်အောင် ပြောင်မြောက်သည့် အရေးအဖွဲ့များ ပါသော ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ပြင်လည်း ဤဝတ္ထုကြီးသည် စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာ

စေရေးကို ရှေးရှုခြင်း ၊ ရှာဖွေခြင်း မရှိသော်လည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားစရာ ကောင်းသည့် နိုင်ငံရေး အမြင်နှင့် လူမှုရေး အမြင်များကိုကား လိမ္မာပါး နပ်စွာဖြင့် တင်ပြထားပေသည် ။ အများအားဖြင့် စာပေ ပညာရှင်များက ဒေါသမာန်ဝတ္ထုကို ဦးလေးတွမ် (Uncle Tom's Cabin) ဝတ္ထုနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြလေ့ ရှိသည် ။ တကယ်တော့လည်း ဤဝတ္ထုကြီးသည် “ခေတ်တစ်ခေတ်၏ လူမှုဖြစ်စဉ် မှတ်တမ်းကြီးတစ်ခု” ဖြစ်သည် ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပျက်နေသော လူမှုအနိဋ္ဌာရုံကြီးတစ်ခုကို ပြန်လည် ပြုပြင်အောင် တွန်းအားပေးခဲ့သည့် လူမှုဖြစ်စဉ် မှတ်တမ်းကြီး တစ်စောင်ဟု ဆိုနိုင်သည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း အမေရိကန် စာပေလောက၌ သမိုင်း မှတ်တိုင်တစ်တိုင် ထူနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည် ဟု ဝေဖန်သုံးသပ်ကြလေသည် ။

မဲလ်ကိုးကောင်လေး (Malcolm Cowley) အမည်ရှိ စာပေပညာရှင်ကမူ ‘လူများ သည် အချိန်တန်လျှင် သေကြရ၏ ။ ထိုအခါ နာမည်ပါသေသွားကြရလေသည် ။ လူသေသော်လည်း နာမည်မသေဘဲကျန်ခဲ့သည့် အရေအတွက်မှာ လူနည်းစုမျှသာ ရှိသည် ။ ထို့နည်းတူစွာပင် စာအုပ်များ စွာသည် လည်း အချိန်ကျလျှင် သေကြရ၏။ ထိုအခါ နာမည်လည်း သေကြရ၏။ နာမည်မသေပဲခေတ်အဆက်ဆက် ရပ်တည်နေသော စာအုပ် အရေအတွက်မှာ မူ နည်းပါးလှ လေသည် ။

ကျွန်ုပ်၏ အမြင်အရ နှစ်ဆယ်ရာစု အနောက်တိုင်း စာပေနယ်တွင် တော်လှန်ရေး အမြင်ရှိသော ဝတ္ထုများ အနက် နာမည်မသေဘဲ ရပ်တည်နေသည့် စာအုပ်သုံးအုပ်သာ ရှိသည် ။ ယင်းတို့ မှာ ပြင်သစ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၊ အမေရိကန် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်နှင့် အီတလီ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တို့ ဖြစ်၏။

ပြင်သစ်ဝတ္ထုမှာ အန်ဒရေ မယ်ရော (Andre Malraux) ၏ လူကြွေမွှာ (

Man's Fate) ဖြစ်၍ အီတလီ ဝတ္ထုမှာ အစ်ဂ်နာဇီရို ဆီလိုနီ (Ignazio Silone) ၏ ဖွန်တာ မာရား (Fontamara) ဖြစ်သည်။ ။ အမေရိကန် ဝတ္ထုမှာ မူဂျန်းစတိန်းဘက်၏ ဒေါသမာန် ဖြစ်သည် ' ဟု ပင် ဆိုခဲ့သည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒေါသမာန် ဝတ္ထုကြောင့် မူဂျန်းစတိန်းဘက်သည် နေ့ချင်းညချင်းပင် ကျော်ကြားလာသည်။ ။

၁၉၃၉ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သော ဤဝတ္ထုကြီးသည် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပူလစ်ဇာဆုကို ရခဲ့သည်။ ။

နာမည်ကျော် ဒါရိုက်တာ ဒါရယ်လ်အက်ဖ်ဇားနပ် (Darryl F. Zanuck) က ကမ္ဘာကျော် မင်းသားကြီး ဟင်နရီဖွန်ဒါး (Henry Fonda) နှင့် ရုပ်ရှင်အဖြစ် အသက်သွင်းခဲ့ရာတွင် လည်း အလွန်အောင်မြင်ကျော်ကြားပြီး ဂန္ထဝင် ရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံခဲ့ရသည်။ ။

၃

ဒေါသမာန် ဝတ္ထုကို ဖန်တီးခဲ့သော စာရေးဆရာကြီး မူဂျန်းစတိန်းဘက်၏ ဘဝသည် သူ့ဝတ္ထုကဲ့သို့ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်သည်။ ။ မူဂျန်းစတိန်းဘက်ကို ၁၉၀၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ဆလိုင်းနတ်စ်မြို့၌ မွေးဖွားသည်။ ။ ငွေကိုင်စာရေး မူဂျန်းအန်းစ်စတိန်းဘက် (John Ernst Steinbeck) နှင့် ကျောင်းဆရာမ အိုလစ် (ဟာမစ်လ်တန်) စတိန်းဘက် (Olive (Hamilton) Steinbeck) တို့ ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်၏။ ။ ဖခင်ဘက်မှ ဂျာမန်သွေးပါ၍ မိခင်ဘက်မှ မြောက်ပိုင်း အိုင်းရစ်သွေး ပါသည်။ ။

လူငယ်ဘဝကတည်းက အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ခဲ့ဖူးသော စတိန်းဘက်သည် သူ့မွေးရပ်ဇာတိ ဖြစ်သော မွန်တာရေးကောင်တီ ခရိုင်နယ်မြေအတွင်းမှ အလုပ်ကြမ်းသမားများ ၊ ဆင်းရဲသော လယ်သမားများ နှင့် လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည် ။ ယင်းလူတန်းစား တို့ ၏ သနားစရာ ဘဝအပေါ်တွင် ကရုဏာမကင်း ဖြစ်ခဲ့သော စတိန်းဘက်အဖို့ ယင်းတို့ ၏ အဖြစ်များ သည် သူ့ဝတ္ထုများ အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် နောက်ခံဇာတ်အကြောင်းများ ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည် ။

၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ချီးမြှင့်သော စာပေဆိုင်ရာ နိဗ္ဗယ်ဆုကို ရရှိသောအခါ စတိန်းဘက်က ဤအချက်ကို များစွာ အလေးအနက်ထား၍ ပြောဆိုခဲ့၏ ။ စာပေအမွေကို သူ့မိခင် (အပယ်ခံသား (East of Eden) ဝတ္ထု၏ဇာတ်ကောင် တစ်ကောင်တွင် သူ့မိခင်၏ အကျင့်စရိုက်များ ထင်ဟပ်ထားသည် ။) ထံမှ ရခဲ့ပြီး သူ ငယ်စဉ်က နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့သော စာအုပ်များ ထဲတွင် ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ် (Crime and Punishment) ၊ မဒမ်ဘိုဗာရီ (Madame Bovary)၊ နိဗ္ဗာန်ဘုံ ပျောက်ဆုံးခြင်း (Paradise Lost) နှင့် အိမ်အပြန် (The Return of the Native) စသော ဝတ္ထုများ ပါဝင်ခဲ့သည် ဟု ဆိုသည် ။

ဆလိုင်းနတ်စ်မြို့ အထက်တန်းကျောင်းမှ စာမေးပွဲ အောင်သောအခါ စတိန်းဘက်သည် စတန်းဖို့ ဒ် တက္ကသိုလ်၌ ပညာ ဆက်သင်သည် ။ တက္ကသိုလ်၌ လေးနှစ်မျှ နေခဲ့သော်လည်း ဘွဲ့ရရန် အားမထုတ်ခဲ့ပေ။ သူ့ဘဝသည် တစ်သက်တာပတ်လုံး စာရေးဆရာဘဝဖြင့် နေခဲ့သည် ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကတည်းက သူသည် ကျောင်းသားစာစောင်များ တွင် ကဗျာများ ၊ သရော်စာများ နှင့် သိပ္ပံပညာရပ် ဆိုင်ရာဆောင်းပါးများ ရေးလေ့ရှိသည် ။

၁၉၂၅ ခုနှစ်တွင် စာရေးဆရာ လုပ်တော့မည် ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် နယူးယောက်မြို့သို့ သွားရောက်ပြီး သတင်းစာတစ်စောင်တွင် သတင်း ထောက်ဝင်လုပ်သည် ။ သို့သော်လည်း သတင်းပို့ရမည့် အစား သူထင်မြင် ယူဆချက်များကို အသားပေး၍ ရေးနေသဖြင့် အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်ခြင်း ခံရသည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤတစ်ခေါက် ကယ်လီဖိုးနီးယားသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ စတိန်းဘက်သည် ပုဂ္ဂလိက ခြံတစ်ခြံတွင် အစောင့် ဝင်လုပ်သည် ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝကတည်းက ရေးလာခဲ့သမျှ စာမူများကို ပြန်လည် စိစစ်သည် ။ ထိုစာမူများကို စာအုပ်ထုတ်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းသည် ။

ဤသို့ဖြင့် သူ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထု ရွှေဖလား (Cup of Gold) (တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝကပင် စတင် ရေးခဲ့သော ဤဝတ္ထုကို ခြောက်ကြိမ် တိတိ ပြန်ရေးခဲ့သည် ဟု ဆိုသည် ။) ကို ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည် ။ သို့သော်လည်း ထိုစာအုပ်သည် စတိန်းဘက်အား ဆန်ဂျီစီမြို့မှ ကားရိုးလ်ဟင်းနင်း (Carol Henning) နှင့် လက်ထပ်နိုင်ရုံမျှသာ လုံလောက်သည့် ငွေကို ရစေခဲ့၏။

အိမ်ထောင်သည် ဘဝ ရောက်သည် အထိ စတိန်းဘက်မှာ ဆင်းရဲလျက်ပင် ရှိနေသေး၏ ။ အကူ ဆေးသုတ်သမား၊ ခြံစောင့်၊ ဆေးစပ်သမား၊ မြေတိုင်းစာရေး၊ သစ်သီးဆွတ်အလုပ်သမား စသည် ဖြင့် ဘဝမျိုးစုံ ခဲ့သော စတိန်းဘက်သည် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဘဲ ဇွဲကောင်းကောင်း ဖြင့် ဆက်၍ ရုန်းကန်သည် ။ သူတို့ လင်မယားသည် သူတို့ ပိုင် မော်တော်ဟောင်းကလေးဖြင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ကာ ငါးဖမ်းနေရသည့် အချိန်က များ ၏။ ထိုစဉ်က တစ်လ နှစ်ဆယ့်ငါးဒေါ်လာ မျှသာရှိသော ဝင်ငွေ

သည် အမြဲတစေ လိုငွေပြလျက်ရှိရာ ရသမျှ ငါးများကို ရောင်းပြီး ဖြည့်ရသည်။ ။ ဤအတွင်းမှာ ပင် မသိသော ဘုရားသခင်သို့ (To a God Unknown) နှင့် ကောင်းကင်ဘုံမှ စားကျက်မြေများ (The Pastures of Heaven) အမည်ရှိ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။ ။ သို့သော်လည်း နှစ်အုပ်စလုံး မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် မူ သူ့အား စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသည် အထိ အောင်မြင်မှု ရခဲ့သော တော်တီလာဖလက် (Totilla Flat) ဝတ္ထုထွက်သည်။ ။ ဤဝတ္ထုသည် ထုတ်ဝေသူက မျှော်လင့်ထားသည် ထက် ပို၍ အောင်မြင်ခဲ့ပြီး အရောင်းရ အတွင် ကျယ်ဆုံး စာအုပ်စာရင်းတွင် လပေါင်း အတန်ကြာမျှ ရပ်တည်နေခဲ့သည်။ ။ ထိုဝတ္ထုသည် ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်အတွင်းမှ အလွန် ဆင်းရဲပြီး အလွန်အောက်ကျနောက်ကျနိုင်သော ဝီဆာနီး လူမျိုးများ အကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ။ မွန်တာရေး ကုန်သည် ကြီးများ အသင်းက ဤစာအုပ်ကို ပြစ်တင်ရှုံ့ချခဲ့ကြသော်လည်း ကယ်လီဖိုးနီးယား ပရဟိတကလပ်မှ ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်သား စာရေးဆရာ တစ်ဦး၏ အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟု သတ်မှတ်ကာ နှစ်စဉ် ပေးမြဲဖြစ်သော ရွှေတံဆိပ် ချီးမြှင့်ခဲ့၏။ ။

နောက်တစ်နှစ် ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် အတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော သစ်သီးဆွတ် အလုပ်သမား သပိတ်တစ်ခုကို ရေးဖွဲ့သည့် မရေရာသော စစ်ပွဲ (In Dubious Battle) ဝတ္ထု ထွက်သည်။ ။ ယင်းဝတ္ထုကို ဝေဖန်သူအချို့က အစွန်းရောက် လက်ဝဲသမားများ အတွက် ဝါဒဖြန့်ပေးသော စာအုပ်ဖြစ်၍ ဖတ်ဖို့ မသင့်ဟု စွပ်စွဲကြပြန်သည်။ ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အလုပ်သမား လူတန်းစားတို့ ၏ ဘဝနှင့် ခံစားချက်များကို သရုပ်ပေါ်အောင် ဖွဲ့နိုင်စွမ်း ရှိသဖြင့် အောင်မြင်မှု ရခဲ့သည် သာမက

ကမ္ဘာကျော် ပြင်သစ် စာရေးဆရာကြီး အန်ဒရေဂိုက် (Andre Gide) က အလုပ်သမားများ ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖြစ်ပေါ်မှု အဆင့်ဆင့်ကို ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြရာ၌ အလွန် စွမ်းဆောင်နိုင်သည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည် ဟု ပြောခဲ့လေသည် ။

စတိန်းဘက်အား အနုပညာသည် ပီသသော စာရေးဆရာတစ်ဦးဟု အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသည့် ဝတ္ထုမှာ ကြွက်နှင့် လူတို့ ၏ (Of Mice and Men) ဟု အမည်ပေးထားသော ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ ယင်းဝတ္ထုကို ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့၍ အမေရိကန် စာပေနယ်တွင် အလွန် ထူးခြားပြောင်မြောက်သော သမိုင်းဝင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ အလွန်တိုသည့် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ဖြစ်သော်လည်း အနှစ်သာရအားဖြင့် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ဟု စာပေ ဝေဖန်ရေးသမားများက ဆိုကြသည် ။ ဤဝတ္ထုကို အပြုအပြင် အဖြတ်အတောက်မရှိဘဲ နယူးယောက်မြို့ ကမ္ဘာကျော် ဘရော့ဝေးဒ် ဇာတ်ရုံ၌ စင်တင်ကပြခဲ့ရာ များစွာ အောင်မြင်ခဲ့လေသည် ။

ယင်းဝတ္ထု ထွက်ပြီးနောက် နှစ်နှစ်မျှ အကြာတွင် ဒေါသမာန် ထွက်သည် ။ ဤဒေါသမာန်ကြောင့် စတိန်းဘက်သည် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ဤဒေါသမာန်ကြောင့် ပင် သူ့ကို မကျေနပ်သူများ နှင့် မုန်းတီးသူများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည် ။ အရင်းရှင်ဘက်တော်သားများကဆိုလျှင် သူ့ကို ကွန်မြူနစ်ဟု စွပ်စွဲကြသည် ။ အရင်းရှင်ကို လိုလားသော နာဇီများက သူ့ကို ဂျူးတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြသည် ။ တကယ်တော့ စတိန်းဘက်သည် နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေးတွင် လုံးဝ ဝါဒစွဲရှိသူ မဟုတ်။ သူသည် တင်းကျပ် ပြင်းထန်ပြီး အစွန်းရောက်သည့် တစ်ယူသန်ဝါဒနှင့် အလုပ်များကို ဆန့်ကျင်သူ ဖြစ်သည် ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး မတော်လောဘဖြင့် အခွင့်အထူးခံသည့် လူစားမှန်သမျှ စက်ဆုပ်သူဖြစ်သ

ည် ။ နာဇီများ စွပ်စွဲသလို ဂျူးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပေ။
မိသားစုမျိုးရိုး ဇာတိကို ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ သူသည် ကယ်
လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်အတွင်းပိုင်းတောင်ကြား လွင်ပြင် ဒေသသား စစ်
စစ်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိကြရလေသည် ။

အရပ်ခြောက်ပေ၊ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်လုံးပြာပြာ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး တို
နဲ့နဲ့နှင့် စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်း ရှိပုံပေါက်နေသော စတိန်းဘက်သည် ရှု
က်တတ်သည် ။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ကျော်ကြားအောင် လူသိများ အောင်
လုပ်ခြင်းကို အလွန် စက်ဆုပ်သည် ။ စကားပြောလျှင် အသံ တိုးတိုးသာ
သာ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ပြောတတ်သော စ
တိန်းဘက်က သူ နို့ဗယ်ဆုရသောအခါ ‘ကျုပ်ဟာ ကနေ့အထိချွတ်ယွင်း
ချက်မရှိအောင်တော်တဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်
မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ’ ဟု ပြောခဲ့သည် ။

ဂျွန်းစတိန်းဘက်သည် ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ။

၄

အလုပ်မျိုးစုံဖြင့် ဘဝမျိုးစုံတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရသော စတိန်းဘက်သ
ည် စာရေးရာ၌ လည်း သူ ရွေးထားသည့် ဇာတ်ကြောင်းကို လိုက်၍ ဟ
န်အမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး ရေးတတ်သည် ဟု စာပေ အကဲဖြတ်သမားတချို့
က ယူဆကြသည် ။ အထူးသဖြင့် ဒေါသမာန် ဝတ္ထုနောက်မှ ရေးသော ဝ
တ္ထုများ (ပုလဲ (The Pearl)၊ အပယ်ခံသား စသည် များ) သည် နောက်
ခံဒေသ ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းအရာနှင့် ရေးဖွဲ့ဟန်မှ စ၍ အမျိုးမျိုး
အဖုံဖုံ ကွဲပြားခြားနားလာသည် ဟု ဆိုကြသည် ။ ယင်းဝတ္ထုများကို စာဖ
တ်ပရိသတ်များက နှစ်သက်လက်ခံကြပုံမှာ လည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ

ကွဲပြားနေကြသည် ဟု ပြောကြသည် ။ စတိန်းဘက်၏ အချို့ ဝတ္ထုများ သည် ပေါ့တန်တန် နိုင်လွန်းလှသဖြင့် ရေရှည်မခံဟု ဝေဖန်ကြသည် ။ သို့သော်လည်း စတိန်းဘက်သည် ကမ္ဘာကျော်လောက် အောင်တော်သ ည့် စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ဟူသော အချက်နှင့် နှစ်ဆ ယ်ရာစု ပထမနှစ်ဝက်ပိုင်းတွင် စာဖတ်ပရိသတ်၏ စိတ်နှလုံးကို ထိထိခို က်ခိုက်ဖြစ်အောင် ဖွဲ့ဆိုရာ၌ အကောင်းဆုံးသော စာရေးဆရာကြီးတစ် ဦး ဖြစ်သည် ဟူသော အချက်များ နှင့် ပတ်သက်၍ မူကား မည်သူမျှ အငြင်းမပွားကြပေ။ အငြင်းပွားစရာလည်း အကြောင်းမရှိပေ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုအချိန်တွင် စတိန်းဘက်၏ ဝတ္ထုများကို ဘာ သာပေါင်း သုံးဆယ့်သုံးဘာသာတို့ ပြန်ဆိုခဲ့ပြီး ကမ္ဘာ့ စာဖတ်ပရိသတ် က စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖတ်နေကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပေတည်း။

ဤကြားထဲမှ ပင် အချို့သော ဝေဖန်ရေးဆရာများက စတိန်းဘက် ၏ ဝတ္ထုများ ဩဇာအရှိန်သည် ကြာရှည်ခံခြင်း မရှိ၊ ကြာလာသည့် အခါ စာဖတ်သူအပေါ်၌ တဖြည်းဖြည်းချင်း လွှမ်းမိုးမှု အရှိန်အဝါ လျော့နည်း သွားတတ်သည် ဆိုကြပြန်သည် ။ ယင်းကဲ့သို့ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဝေဖန်ခြင်း ခံခဲ့ရသော စတိန်းဘက်သည် သူ ရေးခဲ့သော စာအုပ်များကို အကြောင်းပြု၍ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ‘စာပေနိဗယ်ဆု’ ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရသ ည် ။ ဆုကြေညာသည့် အခါ ‘ဆွီဒင်နိုင်ငံ နိဗယ်ဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ကြီး ’ ၏ အတွင်းရေးမှူး ဒေါက်တာ အန်ဒါးစ် အော်စတာလင်း (Dr. Anders Osterling) က ‘စတိန်းဘက်သည် ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသူများ ၏ ဘဝကို ရေးဖွဲ့ရာ၌ ပေါ်လွင် ပီပြင်အောင် ရေးနိုင်စွမ်း ရှိရုံမျှသာမက စာဖတ်သူတို့ ၏ စိတ်ကို ထိခိုက်အောင် ရေးဖွဲ့နိုင်စွမ်း ရှိသည် ။ သူ ရေး ဖွဲ့သမျှတွင် ကိုယ်ချင်းစာနာလာအောင်၊ ကရုဏာဖြစ်လာအောင် ဖွဲ့ဆိုနိုင် ခြင်းသည် အထူးခြားဆုံး ဖြစ်သည် ။ သူ၏ တောင်ကြားလွင်ပြင် (The

Long Valley) ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွင် ပါဝင်သော ဝတ္ထုတိုများ သည် ဘဝသရုပ်ဖော် အလွန်ကောင်းသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည် ' ဟု သုံးသပ်ခဲ့ပြီး 'စတိန်းဘက်၏ ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်သော ဒေါသမာန် သည် သာမည ဆင်းရဲသား လယ်သူရင်းငှားတို့ ၏ ဘဝကို ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်လာအောင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ဖွဲ့ဆိုထားသော ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်သည် ' ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့လေသည်။

စာပေပညာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သော ဝေါလေ့စ်ဘရော့ခ်ဝေး ကမူ 'စတိန်းဘက်အား ၁၉၆၂ ခုနှစ်ကျမှ စာပေနိဗယ်ဆု ချီးမြှင့်ခြင်းသည် များစွာ နောက်ကျသည် ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် စတိန်းဘက်သည် နိဗယ်ဆု ချီးမြှင့်ခြင်း မခံရမီ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက ထူးခြားထင်ရှားသော စာရေးဆရာတစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့်သာမက လူလောက လူအဖွဲ့ အစည်းတစ်ရပ်အတွင်း၌ ပေါ်ပေါက်လာသော လူမှုရေး အမှားများကို အချိန်မီ ပြုပြင်သွားစေရန် အလွန် ကြီးမားသော တွန်းအားကြီး တစ်ခုကို ပေးခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အဖြစ် ထင်ရှားနေခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ပေတည်း။ တကယ်တော့လည်း ယခုကဲ့သို့ ဆုအရ နောက်ကျရခြင်းသည် နိဗယ်ဆု ရွေးချယ်ရေး ကော်မတီဝင်များ အနေဖြင့် စတိန်းဘက်၏ ထူးခြားကောင်းမြတ်သော အရည်အချင်းများကို မသိ၍ မဟုတ်၊ သိကြပါလျက်နှင့် အမြင်ချင်း မတူညီကြသည့် ဝိဝါဒ ကွဲပြားမှုကလေးများကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်' ဟု ရေးခဲ့လေသည်။

ဤသည် တို့ မှာ နိဗယ်ဆုရ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး စတိန်းဘက်၏ စာ၊ စတိန်းဘက်၏ ဘဝနှင့် စတိန်းဘက်၏ ဒေါသမာန်တို့ နှင့် ပတ်သက်သော ထင်မြင်ချက်များ ၊ အယူအဆများ နှင့် သုံးသပ်ချက်များကို လက်လှမ်းမီသရွေ့ စုစည်း တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရွှန်စတိန်းဘက်သည် မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် စိမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်
မဟုတ်။ သူ့ဝတ္ထုတချို့ကို မြန်မာပြန်ခဲ့ပြီးကြပြီ။ ဒေါသမာန်သည်
စတိန်းဘက်၏ အထူးခြား အပြောင်မြောက်ဆုံးသော လက်ရာ ဖြစ်၏ ။
ကမ္ဘာ့ ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်၏ အရသာ ခံနိုင်ကြလိမ့်မည်
ဟု မျှော်လင့်ပါသည် ။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၈၆ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်

*

အခန်း (၁)

အုတ်ကလားဟိုးမားပြည်နယ် အတွင်းရှိ အနီရောင်လွှမ်းနေသော မြေပြင်နှင့် အချို့သော ဒေသများ ရှိ ညိုပြာပြာ မွဲခြောက်ခြောက် အရောင်သန်းနေသော မြေပြင်ထက်သို့ နှစ်စဉ် ရွာနေကျဖြစ်သော နောက်ဆုံးမိုးသည် ထုံးစံအတိုင်း တဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းလျက် ရှိလေသည်။ ။ မိုးရေများ သည် ချိုင့်များ ကျင်းများ ခလုတ်ကန်သင်းများ ဖြင့် မညီမညာ ဖြစ်နေသော မြေပြင် အတွင်းသို့ ထိုးဖောက် စိမ့်ဝင်ခြင်းတော့ မပြုနိုင်ပေ။ တစ်တန်းနှင့် တစ်တန်း ဆက်စပ်ယှက်နွယ်ပြီး အစုန်အဆန် အတန်းလိုက် အကန်လိုက် ဖြတ်သန်းနေကြသည့် ထယ်ရေ ထယ်ကြောင်းကြီး များ သည် မြစ်ငယ်ချောင်းငယ်များ နှင့် အလားသဏ္ဌာန်တူလျက် ရှိပေသည်။ ။ နောက်ဆုံးမိုး ဖြစ်သော ဤမိုး၏ အရှိန်ကြောင့် ပြောင်းပင်များ သည် လျင်မြန်စွာပင် ပေါက်ရောက် ကြီးထွား သန်စွမ်းလာကြသည်။ ။ လမ်းမကြီးများ ၏ ဝဲယာဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် လည်း ပေါင်းပင်များ နှင့် မြက်ပင်များ သည် အံ့လိုက် ကျင်းလိုက် ပေါက်ရောက်လာကြသည်။ ။ ထိုအခါ ညိုပြာပြာ မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေသော မြေပြင်နှင့် နီရဲသော မြေပြင်တို့ သည် မြစိမ်းရောင် ကမ္ဘာလွှာခြုံထည်ကြီး တစ်ခုအောက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။ ။

မေလ၏ နောက်ဆုံးပတ်အတွင်းသို့ ဝင်မိသောအခါ မိုးကောင်းကင် တစ်ခွင်လုံးသည် ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့ ဖြစ်လာသည်။ ။ ဆောင်း

အကုန် နွေအကူး ကြားကာလ ရာသီတစ်လျှောက်လုံး အခိုးအငွေ့များ အသွင်ဖြင့် တွဲလွဲခိုနေခဲ့ကြသော တိမ်တောင် တိမ်လိပ်များ သည် တစ်စ ချင်းစီ ကွဲပျက်ကာ လွင့်စဉ် ပျောက်ပျက်ကုန်ကြသည်။ နေမင်းသည် ပြောင်းပင်များ ပေါ်ရှိ အစိမ်းရောင် ရွက်ဖတ် တစ်ခုချင်းစီ၏ နှုတ်ခမ်း တစ်လျှောက်တွင် အညိုရောင် အစင်းကြောင်းကလေးများ ပေါ်လာပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီးထွားလာသည် အထိ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ပူပြင်း တောက်ပသော ရောင်ခြည်ဖြင့် ပက်ဖျန်းပေးလျက် ရှိ၏။ ကောင်းကင် ဝယ် တိမ်များ ပြန်၍ စုလာကြပြန်သော်လည်း ကြာကြာမနေ။ ချက်ချင်း ပင် အဝေးသို့ မျောကာ ပျောက်ပျက်သွားကြပြန်လေသည်။ အခိုက်အ တန့်အတွင်းမှာ တော့ တိမ်များ သည် နောက်ထပ် ပေါ်ပေါက်လာခြင်း မ ရှိတော့ချေ။ ပေါင်းပင်များ သည် သူတို့ ၏ အရောင်ကို သာမန် အစိမ်း ရောင်မှ အစိမ်းပုပ်ရောင်သို့ ကူးပြောင်းကာ နေပူရှိန်ဒဏ်မှ သူတို့ ကိုယ် သူတို့ ကာကွယ်ခြင်း ပြုကြသည်။ သူတို့ သည် လည်း နောက်ထပ် အပ င်သစ်များ ပေါက်ရောက်ခြင်း တိုးပွားခြင်း မရှိတော့ပေ။ မြေမျက်နှာပြင် ၏ အပေါ်ယံတွင် ပါးလွှာ မာကျောသော မြေလွှာ တစ်ထပ်သည် ဖုံးအုပ် လာသည်။ မိုးကောင်းကင်၏ အရောင် ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့ ဖြ ဖ်လာသည့် အခါ မြေပြင် အရောင်သည် လည်း ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့ တော့ ဖြစ်လာသည်။ အနီရောင် မြေပြင်သည် ပန်းရောင်သို့ ပြောင်းလဲ ၍ ညိုပြာပြာ မွဲခြောက်ခြောက် မြေပြင်သည် အဖြူရောင်သို့ ပြောင်း လာလေသည်။

ရေပြတ်သွားပြီ ဖြစ်သော လျှိုကြီးများ အတွင်းမှ ခြောက်သွေ့စွာ ပြု နေသော ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်များ တွင် မြေသစ်များ တင်လာသည်။ ပွေးများ နှင့် ပုရွက်ဆိတ်ခေါင်းကြီးများ သည် သူတို့ နေအိမ်များကို တ ည်ဆောက်စ ပြုလေပြီ။ နေမင်း၏ စူးရှပြင်းထန်သော အပူရှိန်ဒဏ်ကို

နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ခံနေကြရသော ပြောင်းရွက်များ သည် ပျော့တိပျော့ခွေ ဖြစ်လာကြလေ၏။ ယခင်ကလို ခိုင်မာတောင့်တင်းခြင်း မရှိတော့ဘဲ ယိုယွင်း ပျက်ပြား လာကြလေသည် ။ ပထမတွင် ရှေ့ဘက်သို့ ငိုက်စိုက်ကျကာ ကွေးညွတ် လာကြသည် ။ ထို့နောက် ပင်စည်အလယ် ရိုးတံ၏ ခွန်အား လျော့နည်းလာသည် နှင့် အမျှ အရွက် တစ်ရွက်ချင်းစီ၏ ခွန်အား သည် ဆုတ်ယုတ်လာကာ တဖြည်းဖြည်းချင်း အောက်သို့ငိုက်၍ ငိုက်၍ ကျလာသည် ။

ဇွန်လအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီ။ နေအပူရှိန်သည် တိုး၍ တိုး၍ ပြင်းထန် လာသည် ။ ပြောင်းရွက်များ ပေါ်မှ အညိုရောင် အစင်းကြောင်းများ သည် ပို၍ ကြီးမား ကျယ်ပြန့် လာပြီး ပင်စည် အလယ် ရိုးတံဘက်သို့ တိုးကပ်လာကြသည် ။ ပေါင်းပင်များမှာ လည်း ညှိုးနွမ်း ခြောက်သွေ့ကာ မြေပေါ်သို့ ငိုက်စိုက်တွဲလွဲ ပုံ၍ ကျလာကြသည် ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လေထုသည် ပါးလာသည် ။ မိုးကောင်းကင်သည် ပို၍ ဖြူဖျော့လာသည် ။ မြေကြီး၏ အရောင်အဆင်းမှာ လည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် ဖြူဖျော့လျက် ရှိလေသည် ။

လူနှင့် တိရစ္ဆာန်များ အုပ်လိုက် သင်းလိုက် ဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးချင်း တစ်ကောင်ချင်း ဖြစ်စေ လှုပ်ရှား သွားလာကြသည့် အခါများ တွင် လည်းကောင်း၊ မြင်းသံခွာများ ခြေချလိုက်သည့် အခါများ တွင် လည်းကောင်း လမ်းမကြီးများ ပေါ်ရှိ အပေါ်ယံမြေလွှာသည် ပြိုကွဲကာ ဖုန်လုံးများ ထလာသည် ။ ဤသို့ဖြင့် ရွေ့လျားနိုင်သည့် အရာဝတ္ထုတိုင်းသည် လမ်းမကြီးများ ပေါ်ရှိ ဖုန်လုံးများကို တထောင်းထောင်း ထအောင် ဖန်တီးလျက် ရှိ၏ ။ ဖုန်လုံးများ သည် လေထဲတွင် ပျံသန်း လွင့်မျောလျက် ရှိကြသည် ။ လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သွားလျှင် သူ့ခြေထောက်များ အောက်မှ ထလာသော ဖုန်လုံးသည် သူ့ခါးဆီသို့

ရောက်လာတတ်သည် ။ မြင်းလှည်းကြီးတစ်စီး မောင်းနှင်လာသည့် အခါတွင် မူ ဖုန်လုံးများ သည် လှည်းနံရံထိ တက်လာတတ်၏။ မော်တော်ကား တစ်စီး မောင်းလာသည့် အခါတွင် မူကားဖုန်လုံးကြီးများ သည် ကားနောက်တွင် တထောင်းထောင်း ထ၍ ကျန်ခဲ့တတ်သည် ။ တလိပ်လိပ် ထနေသော ထိုဖုန်လုံးကြီးများ မြေပြင်ထက်သို့ ပြန်လည် သက်ဆင်းလာရန်မှာ အချိန်များ စွာ ကြာတတ်ပေသည် ။

ဇွန်လ လဝက် ကျိုးသွားသောခါ တက္ကဆတ်ပြည်နယ်နှင့် မက္ကဆီကို ပင်လယ်ကွေ့ဘက်ဆီမှ ကြီးမားသော မိုးသားတိမ်လိပ်များ သည် ရွေ့လျား ရောက်ရှိလာကြသည် ။ ထူထဲ၍ မြင့်မားသော မိုးသားတိမ်လိပ်များ ပေတည်း။ လယ်ကွက်များ အပေါ်၌ အလုပ်လုပ်လျက် ရှိကြသော လူများ သည် တိမ်လိပ်များ ဆီသို့ မော့ကြည့်ကာ အနံ့ခံကြသည် ။ သူတို့ ၏ စိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေသော လက်ချောင်းများကိုဖြန့်ကာ ရာသီလေ တိုက်ခတ်ပုံ အနေအထားကို လေ့လာကြသည် ။ မိုးသားတိမ်လိပ်များ ရှိနေခိုက်တွင် မြင်းများ သည် ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် မနေနိုင်၊ တလှုပ်လှုပ် တရွရွနှင့် အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားနေတတ်သည် ။

မိုးသားတိမ်လိပ်များ ဆီမှ မိုးစက်မိုးပေါက် အနည်းငယ်မျှ ကျဆင်းလာသည် ။ ထို့နောက်တွင် မူ တိမ်လိပ်များ သည် တခြား အရပ်ဒေသဘက်သို့ ဦးတည်၍ လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားကြသည် ။ သူတို့ ၏ နောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မိုးကောင်းကင်သည် ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့ ပြန်ဖြစ်လာသည် ။ နေကလည်း ယခင်လို ပူမြဲတိုင်း ပူလာသည် ။ ဖုန်ထူသော လမ်းမကြီးများ ပေါ်ရှိ မိုးစက် မိုးပေါက်များ ကျသွားရာ နေရာများတွင် မူ ချိုင့်ခွက်ကလေးများ ထင်ကျန်ခဲ့၏။ သန့်စင်သော မိုးစက်ကလေးများ သည် ပြောင်းပင်များ တွင် တွဲလွဲခိုနေကြသည် ။ ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခြေအနေကတော့ ဤမျှသာ ဖြစ်လေသည် ။

ဖြည်းဖြည်းသာသာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော ရာသီလေသည် မိုးရိပ်မိုးသားပါသော တိမ်များ ၏ နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ကာ မြောက်စူး စူးသို့ ရွေ့လျားသွားအောင် မောင်းနှင်၍ ထုတ်သည်။ ။ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ပင် ခြောက်သွေ့စပြုနေသော ပြောင်းပင်များကို တယိမ်းယိမ်း တနွဲ့နွဲ့ ခါယမ်း လှုပ်ရှားနေအောင် အသာအယာ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်သည်။ ။ ဤပုံစံဖြင့် တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးသွားပြန်လေ၏။ နောက်တစ်ရက်တွင် လေတိုက်နှုန်း အရှိန်သည် မြင့်လာသည်။ ။ သို့သော်လည်း လေပွေ လေရူး လေကြမ်း မဟုတ်။ တိုက်ခတ်ပုံ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိသည်။ ။ လမ်းမများ ပေါ်မှ ဖုန်များ သည် လေနှင့် အတူ လွင့်ကာ လယ်ကွက်များ ဘေးရှိ ပေါင်းပင် မြက်ပင်များ ပေါ် ဖြန့်၍ သက်ဆင်းကြသည်။ ။ အချို့ကတော့ လယ်ကွက်များ အတွင်းသို့ သက်ဆင်း ကြသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လေအရှိန်သည် ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ ။ ပြောင်းခင်းများ အတွင်းရှိ ပြောင်းပင်များ တွင် မှီတွယ်ကာ ငိုက်စိုက် တွဲလောင်း ဖြစ်နေကြသော ပြောင်းရွက်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်သည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးမှ ဖုန်မှုန့်များကို သယ်ယူသွားပြီး ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးကို မှောင်မည်းသွားအောင် ကြဲဖြန့်သည်။ ။ လေသည် မြေကြီးနှင့် အနီးဆုံးနေရာသို့ ရောက်အောင် ပြန်လည် ဆင်းသက်လာပြီး တရစပ် မွေ့ယမ်း တိုက်ခတ်ပြန်သည်။ ။ ဖုန်များကို ထောင်းထောင်း ထနေအောင် မွေ့နှောက်ပြီး အဝေးသို့ သယ်ဆောင်သည်။ ။

တစ်စထက်တစ်စ လေအရှိန်သည် တိုး၍ တိုး၍ ထန်လာသည်။ ။ ပြောင်းပင်များ တွင် ဖက်တွယ်နေကြသည့် ရွက်ဖတ်များကို ပြတ်သတ် ကွာကျသွားအောင် တရကြမ်းဖိ၍ တိုက်ခတ်သည်။ ။ ရွက်ဖတ်များ သည် ဖုန်များ နှင့် ရောကာ လယ်ကွက်များ အတွင်းမှ ထွက်ခွာ သွားကြလေ၏။ ။ ဖုန်လုံးကြီးများ သည် မီးခိုးတန်းကြီးများ သဖွယ် ကောင်းကင်ထက်သို့

တလိပ်လိပ် ထိုးတက်နေကြလေ၏။ ပြောင်းရွက်ဖတ်များ သည် ကြက်ငှက် အမွေးအတောင်များ သဖွယ် လေသယ်ရာနောက်သို့ ပျံဝဲကာ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ ပြောင်းပင်များ သည် လေဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံကာ တရဲရဲ အော်မြည်လျက် ရှိကြသည် ။ ဖုန်မှုန်ဖုန်မွှားများ သည် မြေပေါ်သို့ ပြန်မဆင်းတော့ဘဲ မှောင်မည်းနေသော မိုးကောင်းကင် အတွင်းသို့တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွား ကြလေသည် ။

လေသည် ယခင်ယခင်ကလေထက် အဆများ စွာ တိုး၍ ပြင်းထန်လာသည် ။ ကျောက်ခဲကြို့ ကျောက်ခဲကြားမှ ကတ်သီးကတ်သတ် ဖြတ်၍ တိုက်ခတ်သည် ။ ပြင်းထန် စူးရှသောအသံကို ပြုသည် ။ ကောက်ရိုးစများ နှင့် သစ်ရွက်အို သစ်ရွက်ဟောင်းများကို ထောင်းလမောင်းထအောင် မွေနှောက် တိုက်ခတ်သည် ။ လယ်ကွက်များ အတွင်းရှိ မြေစိုင် မြေခဲ အသေးအမှုန်လေးများ သည် လေပြင်းရှေ့မှ လူးလိမ့်ပြေးသွားလျက် ရှိ၏ ။ လေသယ်ရာသို့ ပါသွားကြသော မြေစိုင် မြေမှုန့်များ နေရာတွင် သေးငယ် ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကြောင်းကလေးများ ပေါ်လာကြသည် ။ ကောင်းကင်သည် တစ်ဆတိုး၍ မှောင်လာသည် ။ နေရောင်သည် ပြင်းထန်သော လေနှင့် မှောင်သော ကောင်းကင်ကြားမှ နေ၍ တောက်ပလျက် ရှိသည် ။ လေထုထဲတွင် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်း အေးမြသောဓာတ်သည် ကိန်းအောင်းလာသည် ။ ညပိုင်းတွင် လေသည် အလွန် လျင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် ကုန်းမြေပေါ်မှ ဖြတ်၍ အဟုန်ပြင်းစွာ တိုက်ခတ်သည် ။ လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ပြောင်းပင်များကို အမြစ်မှ ကျွတ်ထွက်စေရန် အားထုတ်သည် ။ ပြောင်းပင်များကလည်း အားအင်ကုန်ခန်း ချညှနဲ့ နေကြပြီ ဖြစ်သော သူတို့ အရွက်များကို အားပြုကာ လေ၏ ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်အောင် အစွမ်းကုန် ခုခံ တိုက်ခိုက်ကြသည် ။ ထို့နောက် ပင်ရိုး ပင်စည်များ သည် အလွန် မောဟိုက် နွမ်းနယ် သွားကြသ

ည့် နယ် မြေပြင်ဆီသို့ ငုံ့လျှိုးကာ ငိုက်စိုက်ကျလျက် ရှိလေ၏ ။

အရုဏ်တက်လာသည် ။ သို့သော်လည်း နေသည် နေ့နှင့် မတူ။ ရီဝေမှုန်မှိုင်းလျက်ရှိသော ကောင်းကင်ကြားမှ နီရဲသော နေမင်းသည် ထိုးထွက်လာသည် ။ မှုန်ဝါး မှေးမှိန်နေသော အနီရောင် နေလုံးကြီးသည် အလွန် အားနည်းသော အလင်းရောင်ကို လွှတ်၍ တစ်လောကလုံးကို ဖြန့်မိုးရန် ကြိုးစားသည် ။ သို့သော်လည်း နံနက်ခင်းသည် နံနက်ခင်းနှင့် မတူ။ ညနေခင်း နေဝင်ဖို့ဗျူ အချိန်နှင့် သာ တူနေလျက် ရှိ၏ ။ တစ်နေ့တာ အချိန်နာရီသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ခမ်းလာသည် ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေဝင် ဆည်းဆာ အချိန်သို့ ပြန်လည် ဆိုက်ရောက်လာကာ အမှောင်ထုဆီသို့ ပြန်လည် ချဉ်းကပ်သည် ။ လေသည် ဖရိုဖရဲ အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်နေသော ပြောင်းပင်များ ပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ရင်း ငိုကြွေးမြည်တမ်းသံနှင့် တူသော ထူးထူးဆန်းဆန်း အသံများကို ပြုလုပ်သည် ။

ဤအချိန်ကာလတွင် ယောက်ျားများ ရော မိန်းမများ ပါ အိမ်တွင်းမှ အိမ်ပြင်မထွက်။ အချိန်ရှိသမျှ အိမ်တွင်း၌ သာ ကုပ်နေကြသည် က များ၏။ မထွက်မဖြစ်၍ အပြင်သို့ ထွက်ကြသည့် အခါများ တွင် လည်း လက်ကိုင်ပုဝါများ ဖြင့် သူတို့ နှာခေါင်းများကို စည်း၍ နေကာမျက်မှန်များကို တပ်၍ ထွက်ကြသည် ။

ညပိုင်းသို့ တစ်ကျော့တစ်ဖန် ရောက်လာပြန်သည် ။ ခါတိုင်းညများလို လင်းလင်းချင်းချင်း မရှိ။ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်လျက် ရှိ၏။ ကောင်းကင်တွင် လည်း ကြယ်ရောင်မရှိ။ ကြယ်ရောင်များ သည် နေ့ရော ညပါလေနှင့် အတူ လွင့်တက်လာနေသည့် ဖုန်မှုန့်များ ၏ ကြီးမားသော ထုထည်ကို ထိုးဖောက်၍ လင်းလက်နိုင်စွမ်း မရှိ။ နေအိမ်များ အတွင်းမှ မီးရောင်များ သည် လည်း ပြတင်းပေါက်များ ၏ အပြင်သို့ ထွက်၍ ကျက်

စားခြင်း မရှိနိုင်။ ယခုအခါတွင် ဖုန်မှုန့်များ သည် လေထုနှင့် ရောနှော
ပေါင်းစပ်ကာ အလိုက်သင့် လွင့်မျောလျက် ရှိနေကြလေပြီ။ အိမ်တိုင်း
အိမ်တိုင်းသည် ရှိသမျှ တံခါးပေါက်များကို လုံခြုံအောင် ပိတ်ထားကြသ
ည် ။ တံခါးပေါက်နှင့် ပြတင်းပေါက် အကြိုအကြားများမှာ လေဝင်လာမ
ည်ကိုစိုးသဖြင့် အပေါက်များကို အဝတ်များ ဖြင့် ကာရံပိတ်ဆို့ ထားကြ
သည် ။ သို့သော်လည်း မြူမှုန့်စာမျှ ပါးလွှာသော ဖုန်လှေးဖုန်မွှားများ သ
ည် အဆက်မပြတ် ဝင်လာလျက် ရှိ၏ ။ ဖုန်မှုန့်များ သည် ပေါင်ဒါများ
ဖြူးထားသည့် နှယ် အိုးခွက် ပန်းကန်များ နှင့် စားပွဲ ကုလားထိုင်များ
ပေါ်၌ တင်လျက် ရှိကြသည် ။ လူတိုင်းသည် သူတို့ ပုခုံးများ ပေါ်၌ လာ
ရောက်ကပ်ငြိနေသည့် ဖုန်မှုန့်များကို မကြာခဏ ပုတ်ခါ၍ ချနေကြရသ
ည် ။ ပြတင်းပေါက် ပေါင်များ ၌ ကပ်နေသော ဖုန်မှုန့်များ သည် အတန်း
လိုက် စုပြုံနေကြလေသည် ။

ထိုည ညလယ်တွင် လေသည် နေရာရွေ့သွားသည် ။ နယ်မြေတစ်ခု
လုံး တိတ်ဆိတ်၍ ကျန်ခဲ့သည် ။ အိပ်ရာထဲတွင် လဲလျောင်းနေကြသော
လူများ သည် လေအတိုက် ရပ်သွားသည် ကို ကြားကြသည် ။ အဟု နံပြ
င်းစွာဖြင့် တစ်ဇွတ်ထိုး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေသည် ဖြုန်းခနဲ ထွ
က်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။ လူအားလုံး အိပ်ရာမှ နိုးလာကြသည် ။ အပြင်လော
ကမှ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုကို သတိကြီးစွာထား၍ နားစွင့်နေကြသည်
။ ထို့နောက် ဟိုနေရာ သည် နေရာ နေရာအနှံ့အပြားမှ
ကြက်တွန်သံများ ပေါ်လာသည် ။ လူအများမှာ ပြန်၍ မအိပ်နိုင်ကြ။
အားလုံး မျက်စိကြောင်လျက် ရှိကြသည် ။ အိပ်ရာထဲတွင် တလူးလူး တ
လိမ့်လိမ့် ဖြစ်ကာ မငြိမ်သက်သော စိတ်ဖြင့် မြန်မြန် မိုးလင်းစေချင်
သောဆန္ဒ ပြင်းပြလျက် ရှိကြလေသည် ။ လေထုသည် ဖုန်မှုန့်များ နှင့် ပြ
ည့်လျက် ရှိ၏ ။ မသန့်မရှင်း ဖြစ်နေသော လေထုသန့်စင်သွားရန် အချိန်

များစွာ စောင့်ကြရပေလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆီးနှင်းများ သဖွယ် တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းနေသော ဖုန်မှုန့်များကို မြင်ကြရသည်။ ထွက်ပြုစု နေမင်းသည် သွေးသစ်လောင်းထားသည့် နှယ် ရဲရဲတောက်လျက် ရှိ၏။ မိုးကောင်းကင်ထက်သို့ လွင့်တက် မျောပါနေခဲ့ကြသော ဖုန်မှုန့်များ သည် မြေပြင်တစ်ပြင်လုံးကို ပြန်၍ လွှမ်းခြုံသည်။ သူတို့ သည် ပြောင်းပင်များ ခြံဝင်းခြံတိုင်များ နှင့် ဝိုင်ယာကြိုးများ အပေါ်သို့ အစုလိုက် အပုံလိုက် လာ၍ တွယ်ကပ်ကြသည်။ ပေါင်းပင် မြက်ပင်များ နှင့် သစ်ပင်များ အပေါ်တွင် လည်း လာရောက် ငြိတွယ်ကြသည်။

လူများ သည် သူတို့ နေအိမ်များ အတွင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။ သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်မှု ကင်းမဲ့နေသော လေပူကြီးကို ရှူကြသည်။ ချက်ချင်းပင် သူတို့ နှာခေါင်းများကို လက်ကိုင်ပုဝါများ ဖြင့် အုပ်၍ စည်းကြသည်။ ကလေးသူငယ်များ သည် လည်း အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ သည် မိုးရွာသည့် အခါများ တွင် ပျော်သလို မပျော်ကြ။ ပြေးလိုက် လွှားလိုက် ခုန်ပေါက်လိုက် အော်လိုက် ဟစ်လိုက် မလုပ်ကြ။ ယောက်ျားများ သည် အိမ်ဝင်း ခြံအနီး၌ ရပ်ကာ ပျက်စီးနေသော ပြောင်းခင်းများကို လှမ်းမျှော် ကြည့်ကြသည်။ အခုဆိုလျှင် ပြောင်းပင်များမှာ အစိမ်းရောင်ဆို၍ ဟိုတစ်ကွက် သည် တစ်ကွက် ပြောက်တိပြောက်ကျားမျှသာ ကျန်တော့၏။ သူတို့ သည် ကျောက်ရပ်များ သဖွယ် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြသည်။

နေအိမ်များ အတွင်းမှ မိန်းမများ ထွက်လာကြသည်။ ယောက်ျားများ ၏ ဘေး၌ ဝင်၍ ရပ်ကြသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် တော့ဖြင့် သူတို့ ယောက်ျားများ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားကြပြီ ထင်၏။ တ

ကယ်ပင် စိတ်ဓာတ်ကျကြလေပြီလော။ မိန်းမများ သည် ယောက်ျားများ
၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို မဝံ့မရဲ အကဲခတ်ကြသည် ။
ပြောင်းပင်များ ပျက်စီးသွားသည့် တိုင်အောင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာ
သည် ဆက်လက် တည်ရှိနေဦးမည်ဆိုပါကမူ သူတို့ မှာ ပူပင်သောက
ရောက်နေစရာမရှိ။ ကလေးများ သည် လူကြီးများ ဘေး၌ ရပ်လာကြသ
ည် ။ သူတို့ ၏ ခြေမများ နှင့် သဲပြင်ပေါ်တွင် စိတ်ကူးတည့်ရာ အရပ်များ
ကို ရေးဆွဲနေကြရင်းက လူကြီးများ ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကြသည် ။
လူကြီးများ စိတ်ဓာတ်ကျကုန်ကြပြီလော။

ကလေးများ သည် လူကြီးများ ၏ မျက်နှာကို မဝေခွဲနိုင်သော
မျက်နှာထားများ ဖြင့် မကြာခဏ မော့မော့ကြည့်သည် ။
သိသိသာသာကြည့်ခြင်း မဟုတ်၊ တစေ့တစောင်း ချောင်း၍ ကြည့်ခြင်း။
ပြီးတော့ သူတို့ ၏ ဆွဲလက်စ အရပ်များကို ဆက်ဆွဲနေကြသည် ။
မြင်းများ သည် သူတို့ ရေသောက်ခွက်ဆီသို့ ရောက်လာကြသည် ။ အထဲ
မှ ရေကို အနံ့ခံကြည့်သည် ။ ရေ၏ အပေါ်ယံတွင် ကပ်ငြိနေသည့် ဖုန်မှု
န့်များကို နှာခေါင်းနှင့် မှုတ်၍ ဖယ်ရှားပြီး သောက်ကြသည် ။

ခဏအကြာတွင် ပြောင်းပင်များ ဆီသို့ ငေးမော တွေဝေနေသော
ယောက်ျားများ ၏ မျက်နှာထားများ သည် ပြောင်းလာသည် ။ စောစော
က ထင်ဟပ်နေသည့် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေ
ကွဲခြင်းနှင့် မဝေခွဲနိုင်ခြင်း စသော အရိပ် လက္ခဏာများ အားလုံး ပျော
က်ကွယ်သွားသည် ။ ထိုအရိပ်လက္ခဏာများ ၏ နေရာတွင် စိတ်အားထ
က်သန်ခြင်း၊ ဒေါသမာန် တက်ခြင်း၊ ကြွံ့ကြွံ့ခံနိုင်ခြင်း စသောအရိပ်လက္ခ
ဏာများ ဝင်ရောက်လာသည် ။ မိန်းမများ သည် ယောက်ျားများ ၏ မျ
က်နှာထား အပြောင်းအလဲကို သတိပြုမိကြသည် ။ ထိုအခါ မိန်းမများ
၏ စိတ်တွင် သူတို့ ၁၀ လုံခြုံပြီဟူသော အသိဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည် ။

သူတို့ ယောက်ျားများ တွင် ခူးထောက် အရှုံးပေးမည့် စိတ်ဓာတ်မရှိသေး
ဟူသော သဘောကိုလည်း နားလည်လာသည် ။ ထိုအခါ သူတို့
ယောက်ျားများအား ကျွန်မတို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဟု မေးသည် ။
ယောက်ျားများ ကလည်း ငါလည်း မပြောတတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အား
လုံး အဆင်ပြေသွားမှာ ပေါ့ကွာဟု ဖြေကြသည် ။ အားလုံး
အဆင်ပြေသွားလိမ့်မည်ကို မိန်းမများ ရော ကလေး သူငယ်များ ပါ
သိကြပါ ၏ ။

မိန်းမများ နှင့် ကလေးများ တွင် အလွန် လေးနက် ခိုင်မာသော
ယုံကြည်ချက်တစ်ခု ရှိသည် ။ တခြား မဟုတ်။ ယောက်ျားများ တွင် အနီ
င်မခံ အရှုံးမပေးသော စိတ်ဓာတ်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူတို့ ၏ ခံနိုင်
ရည်နှင့် စွမ်းအင်ကို ချိုးဖျက်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသည့် ကြမ္မာ
ဆိုးသည် ဤလောက၌ မရှိနိုင်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ပင်တည်း။

မိန်းမများ သည် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ကာ အိမ်မှုကိစ္စများကို လုပ်ကြသည်
။ ကလေးများကတော့ သူတို့ သဘာဝအတိုင်း ကစားကြသည် ။ ပထမစ
၍ ကစားသည့် အချိန်တွင် သိပ်ပြီး တက်တက်ကြွကြွ မရှိ။

တစ်နေ့တာအချိန်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်လာသည် ။ တောက်ပ
သော နေရောင်ခြည်သည် ဖုန်မှုန့်များ လွှမ်းခြုံထားသည့် မြေပြင်ထက်
သို့ ဖြာဆင်းလျက်ရှိ၏။ အပူရှိန်သည် အားနည်းသည် ထက် နည်းလာ
သည် ။ ယောက်ျားများ သည် သူတို့ နေအိမ်တံခါးဝများ ၌ ထိုင်ကြသည်
။ သူတို့ လက်များကတော့ တလှုပ်လှုပ်၊ သစ်ကိုင်းစများ ကျောက်ခဲများ
နှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိကြသည် ။ သူတို့ ထိုင်နေပုံမှ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သ
က်လွန်းလှ၏။ သို့သော် စိတ်ကတော့ နားနားနေနေ မဟုတ်၊ အေးအေး
ဆေးဆေး မရှိ။ တွေးတောခြင်း၊ စိတ်ကူးခြင်းနှင့် ခန့်မှန်း ချင့်တွက်ခြင်း

....ll

*

အခန်း (၂)

အနီရောင် ကုန်တင် ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးသည် လမ်းဘေး စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်လျက်ရှိသည် ။ ကား အိတ်ဇောပိုက်မှ တဟုတ်ဟုတ် မြည်သံသည် မှန်မှန် ပေါ်ထွက်လာနေသည် ။ ပိုက်ခေါင်း အဝမှ ခဲပြာရောင် အခိုးအငွေ့တန်းသည် အဆက်မပြတ် ထွက်လာလျက် ရှိလေသည် ။ ထရပ်ကားမှာ ကားသစ်ကြီး ဖြစ်၏။ သုတ်ထားသည့် ဆေးနီရောင်သည် ပြောင်ဝင်းလျက် ရှိသည် ။ အုတ်ကလာဟိုးမား မြို့တော် သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ကုမ္ပဏီဟူသော ဆယ့်နှစ်လက်မ အရွယ် စာလုံးကြီးများ သည် ကားဘော်ဒီ၏ ဘေးတစ်ဖက်တွင် အထင်းသား ပေါ်လျက် ရှိလေသည် ။ ထရပ်ကား၏ နှစ်ထပ် တာယာများမှာ လည်း အသစ်စက်စက်ပင်ဖြစ်၍ ကားနောက်ဘက် တံခါးများ ၏ မျောက်လက်တွင် ကြေးဝါရောင် သော့ခလောက်ကြီး တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသည် ။

ခန်းဆီးများ အလုံအပြည့် ကာထားသော စားသောက်ဆိုင် အတွင်း၌ ရေဒီယိုတစ်လုံး ဖွင့်ထားသည် ။ ရေဒီယိုမှ လာနေသည့် အသံမှာ ကပွဲတေးဂီတသံ၊ ဖွင့်ထားပုံမှာ ခပ်တိုးတိုး၊ နားထောင်သူ တစ်ဦးတစ်လေမှ မရှိသည့် အခါမျိုးတွင် ဖွင့်လေ့ရှိသည့် ပုံစံမျိုး။ ဆိုင်အဝင် တံခါးပေါက်၏ အပေါ်ဘက်ရှိ အပေါက်ဝိုင်းထဲမှ ပန်ကာသည် တစီးစီး လည်ပတ်လျက် ရှိသည် ။ ယင်ကောင်များ သည် တံခါးပေါက်နှင့် ပြတင်းပေါက်များ အနီးတွင် တဝီဝီ ပျံသန်းလျက် ရှိကြသည် ။ ဆိုင်ထဲတွင် လူတစ်ယောက် ။ ထရပ်ကားဒရိုင်ဘာ။ သူသည် ခြေတံရှည် ခွေးခြေတစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်

ကာ တံတောင်နှစ်ဖက်ကို ကောင်တာပေါ်ထောက်၍ သူ့ရှေ့မှ ကော်ဖီပန်းကန်ပေါ် ကျော်ပြီး အဆီအသား နည်းလွန်းလှသော ပိန်လို လို စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးအား လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူသည် လမ်းပေါ်မှ လူတန်းစားများ သာ သုံးလေ့သုံးထရှိသော အသုံးအနှုန်းများ ဖြင့်စကား လှမ်းပြောလျက် ရှိသည်။ ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ငါ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့သေးတယ်၊ ခွဲစိတ်ပြီး ကုသထားရတယ်၊ ခွဲစိတ်ပြီး သူ့ကိုယ်ထဲက တစ်ခုခု ထုတ်ထားတာပဲ၊ ဘာထုတ်ထားမှန်းတော့ မသိဘူး၊ ငါလည်း မေ့သွားပြီ” ထိုအခါ အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောသည်။ ။ “ကျွန်မ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ တစ်ပတ်တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ အခုတော့ သူ့ကြည့်ရတာ နေကောင်းပုံ ရပါတယ်၊ သူက မမူးရင်တော့ လူကောင်းပဲ”

ယင်းကောင်များ ၏ တဝီဝီ အသံသည် ခန်းဆီးတပ်ထားသည့် တံခါးအနီးသို့ မကြာမကြာ ရောက်လာတတ်သည်။ ။ ကော်ဖီစက်ထဲမှ အငွေ့များ ရုတ်တရက် ပန်းထွက်လာသည်။ ။ စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးက နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်တစ်ဖက် လှမ်း၍ စက်ခလုတ်ကို ပိတ်လျက်လေသည်။ ။

အပြင်ဘက်တွင် လူတစ်ယောက်။ အဝေးပြေး ကားလမ်းမကြီးဘေးအတိုင်း လျှောက်လာနေရာမှ ရုတ်တရက် လမ်းမကြီးကို ဖြတ်၍ ထရပ်ကားဆီသို့ ချဉ်းကပ် လာလျက် ရှိသည်။ ။

သူသည် ထရပ်ကားခေါင်း ရှေ့တည့်တည့်ရောက်အောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် လျှောက်လာသည်။ ။ ပြီးတော့ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ပြောင်လက် တောက်ပနေသော ရှေ့လေကာမှန်ပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ကာ လေကာပေါ်၌ တပ်ထားသည့် ခရီးသည် မတင်ရဟူသော စာတန်းကို မော့ကြည့်

သည် ။ သူသည် နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ လမ်းမကြီးဘက် ပြန်တက်ပြီး ဆက်လျှောက်သွား ရန် ဟန်ပြင်သည် ။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်း စိတ်ပြောင်းသွားကာ စားသောက်ဆိုင်အတွင်းမှ လှမ်းမမြင်နိုင်သည့် ထရပ်ကားတစ်ဖက် ခြေနင်းခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်သည် ။

ထိုလူ၏ အသက်မှာ သုံးဆယ် မကျော်သေး။ သူ့မျက်လုံးများ သည် အလွန်နက်မှောင်ပြီး ညိုမောင်းမောင်း အရောင်ရှိသည် ။ မျက်ကွင်းများမှာ ဆေးခြယ်ထားသည့် နှယ် ညိုလျက်ရှိ၏ ။ ပါးရိုးများမှာ ခပ်ကျယ်ကျယ် ခပ်မောက်မောက်။ သွားများကို လုံအောင်ဖုံးနိုင်ရန် ကြိုးစားနေရခြင်းတို့ ကြောင့် ထိုလူ၏ အထက်နှုတ်ခမ်းများ သည် ရှေ့သို့ ရှည်ထွက်နေသယောင် ရှိသည် ။ သူ့လက်များ သည် မာကျော သန်စွမ်းလှ၏။ လက်ချောင်းများမှာ တုတ်ခိုင် ကြီးမားသည် ။ လက်သည်းခွံများ သည် ယောက်သွားများ ကဲ့သို့ ခုံးထကာ ခရခွံကဲ့သို့ မာကျောသည် ။ လက်မနှင့် လက်ညှိုးကြား တစ်ဝိုက်နှင့် တံတောင်ဆစ်ကွေး တစ်ဝိုက်ရှိ အသားများ သည် တင်းမာ ပြောင်လက်နေပေသည် ။

ထိုလူ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများမှာ အသစ်ကျပ်ချွတ်တွေချည်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော်လည်း အားလုံးမှာ အလွန် ဈေးချိုသော အပေါစား အထည်များ ဖြစ်၏ ။ သူ့ခေါင်း၌ ဆောင်းထားသည့် ကတ်ဦးထုပ်လျှာမှာ နည်းနည်းကလေးမှ အရာ မယွင်းသေးပေ။ အနည်းနည်း အဖုံဖုံ အသုံးတော်ခံထားရသည့် ကတ်ဦးထုပ်များ ၌ တွေ့မြင်ရတတ်သော အတွန့်အလိမ် အကျိုးအကြေ စသည့် အနာအဆာများ လုံးဝ မတွေ့ရပေ။ လျှာတွင် အလှတပ်ထားသည့် ကြယ်သီးများမှာ လည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တပ်လျက်ပင် ရှိသေးသည် ။ သူ၏ ဝတ်စုံမှာ ပေါပေါလောလော ရနိုင်သော အညိုရောင် ချည်ကြမ်းထည်ကို ချုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏ ။ ဘောင်းဘီမှာ ခေါက်ရိုးအရာပင် မပျောက်သေးချေ။

အပြာရောင် ရှုပ်အင်္ကျီသည် တင်ထားသည့် ကော်များကြောင့် တောင့်လျက် ရှိသည် ။ အပေါ်ဝတ် ကုတ်အင်္ကျီမှာ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထက် အဆမတန် ကြီးနေသော်လည်း ဘောင်းဘီကျတော့ တိုနဲ့နဲ့ ဖြစ်၏ ။ သူသည် အရပ် ရှည်သူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် တိုနဲ့နဲ့ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျ မဖြစ် ချေ။ ကုတ်အင်္ကျီ ပခုံးဆက်သည် အောက်သို့ လျှောကျလျက် ရှိသော်လည်း အင်္ကျီလက်များကတော့ တိုနေလျက် ရှိ၏ ။ စီးထားသည့် သားရေရှူးဖိနပ်မှာ “တပ်သုံး နောက်ဆုံးပေါ်” ဟု ခေါ်နေကြသည့် စစ်ဖိနပ်ဟောင်း ဖြစ်သည် ။ မြင်းသံခွာနှင့် တူသော စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံ သံခွာများ တပ်ထားသည့် ဖိနပ် အမာစားမျိုး ဖြစ်သည် ။

သူသည် ကား ခြေနင်းခုံပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေရင်းမှ ကတ်ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်ကာ ဦးထုပ်နှင့် ပင် မျက်နှာမှ ချွေးများကို သုတ်သည် ။ ထို့နောက် ဦးထုပ်ကို ပြန်ဆောင်းသည် ။ ဦးထုပ်လျှာကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်တင်းတင်း ဆွဲချသည် ။ သူ့အာရုံသည် သူ့ခြေထောက်များ ဆီ ရောက်သွားသည် ။ သူသည် ခါးကို ကုန်း၍ ဖိနပ်ကြိုးများကို ဖြည်သည် ။ ကြိုးများကို ပြန်၍ ချည်နှောင်ခြင်း မပြု။ သူ့ခေါင်းအထက်ဘက်မှ ဒီဇယ် အင်ဂျင်စက်သံသည် အိပ်ဇောပိုက်မှ တစ်ဆင့် သူ့နားများ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလျက် ရှိလေသည် ။

စားသောက်ဆိုင် အတွင်းရှိ ရေဒီယိုမှ တေးဂီတသံ ပျောက်သွားပြီး အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ စကားပြောသံ ထွက်ပေါ်လာသည် ။ ဂီတသံ ရပ်သွားသည် ကို သတိမထားမိသော စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးသည် ရေဒီယိုကို ထ၍ မပိတ်။ သူ့လက်ချောင်းများ သည် သူ့နားရွက်အောက်မှ အဖုလေး တစ်ဖုကို စမ်းနေသည် ။ ထိုအဖု ဘာဖြစ်သည် ကို သိလိုစိတ်ဖြင့် ထရပ်ကား ဒရိုင်ဘာ မသိအောင် တိတ်တဆိတ်ကျိတ်၍ ကောင်တာ နောက်မှ မှန်ထဲတွင် ကြည့်ရန် အားထုတ်နေသည် ။ သူ့ဆံပင်များကို သ

ပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်လေဟန်ဆောင်၍ မှန်ကို ကြည့်သည် ။
အမျိုးသမီး၏ အဖြစ်ကို သတိမထားမိသော ထရပ်ကား ဒရိုင်ဘာသည်
သူ ပြောချင်သမျှကို ပြောလျက်ရှိလေသည် ။

“ရှောနီးမှာ ကပွဲကြီးတစ်ပွဲ အကြီးအကျယ် လုပ်တယ်ဟ သိလား၊ အဲ
ဒီ ကပွဲမှာ လူတစ်ယောက် အသတ်ခံရတယ်လို့ ငါ ကြားတယ်၊ မင်း
ကော ကြားမိသလားဟင်”

“ဟင့်အင်း” အမျိုးသမီးက ဖြေသည် ။ သူသည် နားရွက်အောက်မှ
အဖုကလေးကို သူ့လက်ချောင်းများ ဖြင့် အသာအယာ စမ်းသပ် ကိုင်တွ
ယ်နေသည် ။

အပြင်၌ ထိုင်နေသူသည် မတ်တတ် ထရပ်သည် ။ ထရပ်ကား၏
ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်၍ ဆိုင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်သည် ။ ထို့နောက် ခြေနင်း
ခုံပေါ် ပြန်ထိုင်ကာ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ဘေးအိတ်ကပ်ထဲမှ ဆေးအိတ် တစ်
အိတ်နှင့် စက္ကူတစ်လိပ်ကို ထုတ်သည် ။ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ကျင်လ
ည်စွာ လိပ်သည် ။ လိပ်ပြီးသား စီးကရက်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ပြန်ကြည့်သ
ည် ။ ပြီးတော့ ညီညာ ချောမွတ်အောင် ဂရုတစိုက် ထပ်၍ ပြင်သည် ။
နောက်ဆုံးတွင် စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်သည် ။ မီးတောက်လောင်ဆဲ ဖြ
စ်သော မီးခြစ်ဆံကို သူ့ခြေထောက်များ အနီးသို့ ပစ်ချလိုက်၏ ။ မွန်းတ
ည့်လုနီးပြီ ဖြစ်၍ ထရပ်ကား အရိပ်သည် တိုဝင်လျက် ရှိနေလေပြီ။

ဆိုင်ထဲတွင် ထရပ်ကား ဒရိုင်ဘာသည် ကျသင့်ငွေ ပေးချေလျက် ရှိ
သည် ။ သူ့လက်တွင်းရှိ အကြွေများ ထဲမှ ငါးဆင့်ပြား နှစ်ပြားကိုယူ၍
လောင်းကစား စက်အတွင်းသို့ ပိုက်ဆံထည့်ပေါက်မှ နေ၍ ထိုးထည့်လို
က်သည် ။ စက်လည်သံ တဒီးဒီးကို ကြားရသော်လည်း အနိုင်အရှုံးပြ ဇ
ယားကွက် ဘာအမှတ်အသားမှ ပေါ်ထွက် မလာချေ။ “စက်ပျက်နေတ

ယ်၊ ငါ ရှုံးပြီ” ဟု စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးအား လှမ်းပြောသည် ။

“စောစောကပဲ တစ်ယောက် ကစားသွားသေးတယ်၊ နှစ်နာရီတောင် မကြာသေးဘူး၊ သုံးဒေါ်လာနဲ့ ဆင့်ရစ်ဆယ် ရသွားတယ်၊ အခုတစ်ခေါက်ကော ရှင် ဘယ်တော့လောက် ပြန်ရောက်မလဲ”

ဒရိုင်ဘာသည် တံခါးရွက်ကို မဟတဟ ဖွင့်၍ ကိုင်ထားသည် ။ “တစ်ပတ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ဆယ်ရက်ပေါ့” ဟု ပြောသည် ။ “တူလ်ဆာအထိ ရောက်အောင် သွားရမှာ ၊ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ငါထင်သလောက် မြန်မြန် ပြန်ရောက်ဖို့ မလွယ်ဘူးဟေ့”

အမျိုးသမီးက စိတ်တိုသံဖြင့် လှမ်းပြောသည် ။ “ယင်တွေ ဝင်လာအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ထွက်မှာ ဖြင့်လည်း မြန်မြန်ထွက် ၊ မထွက်သေးရင်လည်း အထဲပြန်ဝင်”

ဒရိုင်ဘာက “သွားတော့မယ်ဟာ” ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်သည် ။ သူ့လက်မှ လွှတ်ပစ်ခဲ့သော တံခါးရွက်သည် သူ့နောက်တွင် ဂျိုင်းခနဲမြည်ကာ ပိတ်ကျန်ခဲ့သည် ။ သူသည် အပြင် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း နေရောင်အောက်၌ ရပ်ကာ လက်ထဲမှ ပီကေထုပ် စက္ကူပတ်ကို ခွာလေသည် ။

ထရပ်ကား ဒရိုင်ဘာသည် လူလုံးလူဖန် သန်မာထွားကျိုင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် ဗိုက်ခေါက်ထူထူ မျက်နှာနီနီ၊ အပြာရောင် မျက်လုံးအစုံသည် ခပ်စွေစွေ ခပ်စောင်းစောင်း။ နေရောင်ကို ကြည့်သောအခါ မျက်စိများကို မှေး၍ ကြည့်သည် ။ ဝတ်ထားသည့် ဘောင်းဘီမှာ စစ်ဘောင်းဘီ၊ ခွာမြင့် ကြိုးတပ် ရှူးဖိနပ်ကြီး စီးထားသည် ။ သူသည် ပီကေချောင်းကို ပါးစပ်တွင်းသို့ ထိုးသွင်းရန် ပြင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဆိုင်ဘက်လှည့်၍ အော်ပြောသည် ။ “ငါ့နားကို ပြန်ပြီး မကြားစေချ

င်တာ မှန်သမျှ အကုန်လုပ်ပေတော့ဟေ့” သူ့နောက်ဘက် နံရံပေါ်မှ မှန်
ထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်လျက်ရှိသော စားပွဲထိုးအမျိုးသမီးက အ
သံလေး အသံကြောင့်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ သူ့အသံက ဗလုံးဗထွေး မသဲ
မကွဲ။

ထရပ်ကား ဒရိုင်ဘာသည် ပီကေချောင်းကို သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်
လိုက်ပြီး တမြို့မြို့ဝါးသည်။ ထရပ်ကားရှိရာသို့ လျှောက်သွားနေခိုက်
တွင် လည်း သူ့ပါးစပ်သည် အငြိမ်မနေ။ ပါးစပ်တွင်းမှ ဝါးလက်စ ပီကေ
ကို အပြင်သို့ ထုတ်၍ ပူဖောင်း မှုတ်လိုက်၊ လျှာနှင့် ပြန်၍ လိပ်သွင်းကာ
တလှုပ်လှုပ် ဝါးလိုက် လုပ်လျက် ရှိလေသည်။

အခမဲ့ လမ်းကြူစီး ခရီးသည် သည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကား ကားပြ
တင်းပေါက်မှ နေ၍ ထရပ်ကား ဒရိုင်ဘာအား ဆီးကြည့်သည်။ “ကျုပ်
ကို တင်မသွားနိုင်ဘူးလား မစ္စတာ”

ထရပ်ကား ဒရိုင်ဘာသည် စားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှ
ည့်ကြည့်သည်။

“လေကာပေါ်က ခရီးသည် မတင်ရဆိုတဲ့ စာတန်းကို မမြင်ဘူးလား
ကိုယ့်လူ”

“မြင်တော့ မြင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ရှင် သူဌေးကောင်တွေ
ဘာစာတန်းကပ်ကပ် တချို့သဘောကောင်းတဲ့ လူကျတော့
ဂရုမစိုက်ကြဘူး မဟုတ်လား”

ထရပ်ကားပေါ်သို့ အေးအေး ဆေးဆေး လှမ်းတက်နေသော ဒရိုင်
ဘာအဖို့ လမ်းကြူလိုက်ချင်သူ၏ စကားသည် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေသည်
။ အကယ်၍ ဤလူကို မတင်ဘဲ ထွက်သွားမည် ဆိုပါက သူသည် ချက်ချ
င်းပင် သဘောမကောင်းသူ တစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်

၏။ ပြီးတော့ လူချမ်းသာ အလုပ်ရှင်များ ချမှတ် ပေးထားသည့် ညွှန်ကြားချက် ဟူသမျှကို မပယ်ဝံ့သည့် လူကြောက်ကြီးတစ်ဦး အဖြစ် သို့လည်း ရောက်သွားတော့မည် ဖြစ်၏။ သူ့မှာ ချောင်ပိတ်၍ အဖမ်းခံ နေရသည့် လူဖြစ်နေသည် ။ ထွက်ပေါက် ရှာသော်လည်း မရ။ သူသည် ဆိုင်ဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်ပြန်သည် ။ “ကဲ ကိုယ့်လူ၊ ဟိုးရှေ့က ကွေ့အထိတော့ အဲဒီ ဘေးခြေနင်းခုံမှာ အသာ ကပ်ထိုင်ပြီး လူမမြင်အောင် တွယ်လိုက်ခဲ့ပေတော့” ဟု လှမ်းပြောသည် ။

လမ်းကြူစီး ခရီးသည် သည် တံခါးလက်ကိုင် ကိုင်းကို ကိုင်ကာ ဘေးခြေနင်းခုံပေါ်၌ ပုံမကျ၊ ပန်းမကျ ထိုင်ချလိုက်သည် ။ မော်တော် ကား စက်နိုးလာသည် ။ တစ်ဆက်တည်း ဂီယာထိုးသံ ကြားရသည် ။ ထရပ်ကားကြီးသည် ရပ်ထားသည့် နေရာမှ ရွေ့လျားသည် ။ ပထမဆုံး နံပါတ်တစ် ဂီယာထိုးသံ။ ချက်ချင်း နံပါတ်နှစ် ဂီယာသို့ ပြောင်းသည် ။ ပြီးတော့ နံပါတ်သုံး ဂီယာ၊ ထို့နောက် ဂီယာ နံပါတ်လေး။ ထရပ်ကားကြီးသည် အဝေးပြေး ကားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြင့် ပြေးသွားလေသည် ။ တံခါးလက်ကိုင်ကို ဆွဲ၍ တွဲလောင်း ခိုလိုက် လာသော ခရီးသည် ၏ အောက်ရှိ လမ်းမကြီးသည် တရိပ်ရိပ် ပြေးလျက် ရှိ၏ ။ လမ်းမကြီး၏ ပထမဆုံးကွေ့သို့ ရောက်သည် အထိ တစ်မိုင်ခန့် မောင်းရသည် ။ လမ်းကွေ့သို့ ချိုးမိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားအရှိန် လျော့လာသည် ။ လမ်းကြူစီး ခရီးသည် သည် ခြေနင်းခုံပေါ်တွင် ကုန်းကွကွ ဖြစ်နေရာမှ ခါးကိုဆန့်၍ မတ်တတ်ရပ်သည် ။ ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဝင်ကာ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည် ။ ဒရိုင်ဘာက တစ်ချက်မျှ ငဲ့ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည် ။ ပီကေဝါးနေသည့် သူ့ပါးစပ်ကတော့ တလှုပ်လှုပ်။

ခရီးသည် ၏ ရုပ်ရည်နှင့် အပြင်အဆင်များ အပေါ်တွင် သူ၏

အတွေးအထင် အယူအဆများကို စုစည်း တည်ဆောက်လျက် ရှိနေကြောင်း သူ့မျက်နှာထားက ဖော်ပြနေသည်။ သူ့မျက်လုံးများ သည် ဦးထုပ်အသစ်ကို အလျင်ဆုံး မြင်သည်။ ။ ထိုမှ တစ်ဆင့် ခေါက်ရိုးမပျက် သေးသည့် အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများကို ကြည့်သည်။ ။ ထို့နောက် ဖိနပ်အ သစ်များ ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ။ ခရီးသည် ကတော့ အခုမှ ပင် စိတ် သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် ထိုင်ခုံကို ကျောနှင့် မှီ၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ။ သူ့ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ နဖူးနှင့် မေးမှ ချွေးသီး ချွေးပေါက်များကို သုတ်သည်။ ။ “နှုတ်မှ လည်း ကျေးဇူးပါပဲ နောင်ကြီးရာ” ဟု ရေရွတ်သ ည်။ ။ “ကျုပ် တော်တော် ခြေကုန်နေပြီ ဗျ”

“ဖိနပ်တွေက အသစ်ကြီးတွေပဲ” ဟု ဒရိုင်ဘာက ပြောသည်။ ။ သူ့အ သံနှင့် သူ့မျက်လုံးများ က ဝေခွဲ၍ မရနိုင်သည့် သဘောကို ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ ။ “ကုန်းကြောင်း ကြိတ်ရတဲ့ အခါမျိုးမှာ ဖိနပ်အသစ် မစီးသင့်ဘူး ကိုယ့်လူရ၊ အခုလို ပူတဲ့ အခါမျိုးဆိုရင် သိပ်ဆိုးတာ”

ခရီးသည် က ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသော သူ့ဖိနပ် အဝါရောင်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ။ “တခြား စီးစရာ ဖိနပ်အပိုမှ မရှိဘဲကိုးဗျ” ဟု ပြန်ပြော သည်။ ။ “စီးစရာ ဖိနပ်အပိုမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖို့ တော့ အသစ်ပဲ စီးရမှာ ပေါ့ဗျာ”

ဒရိုင်ဘာသည် ကားရှေ့ လမ်းမကြီးသို့ တစ်ချက်မျှ မျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး ထရပ်ကားအရှိန်ကို အနည်းငယ် မြှင့်လိုက်သည်။ ။ “ အဝေးကြီး သွားရမှာ လား”

“ဪ အင်း၊ ခြေကုန်လက်ပန်းသာ မကျရင်တော့ ကျုပ်က ဆက် လျှောက်မှာ ပါ”

ဒရိုင်ဘာ မေးပုံက လိမ္မာ ပါးနပ်သည်။ ။ သူ သိလိုသော အရာကို တို

က်ရိုက်မမေး။ ပိုက်ကွန်များကို ဖြန့်အုပ်ပြီးမှ ထောင်ချောက်များ ဆင်၍ မေးသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

“အလုပ် လိုက်ရှာနေတာလား” ဟု မေးပြန်သည်။ ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် အဘိုးကြီးမှာ မြေဧက လေးဆယ်ကျယ်တဲ့ နေရာ တစ်နေရာ ရှိတယ်။ သူက စာရင်းငှား တစ်ယောက်ဗျ၊ အဲဒီ မြေပေါ် ကျုပ်တို့ ရောက်နေကြတာလည်း နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာပါပြီ”

ဒရိုင်ဘာ၏ မျက်လုံးများ သည် လမ်းမကြီး တစ်လျှောက်ရှိ လယ်ကွက်များ ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ။ ဖုန်အလူးလူး ကပ်နေသော ပြောင်းပင်များ သည် ဖရိုဖရဲ အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်ကာ ငိုက်စိုက်ကျလျက် ရှိကြ၏။ ဒရိုင်ဘာသည် သူ့ကိုယ်သူ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေသည့် နှယ်စကားတစ်ခွန်းကို ပြောသည်။ ။ “ဧက လေးဆယ် ကျယ်တဲ့ မြေပေါ်က စာရင်းငှား တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဖုန်လုံးကြီးက မောင်းထုတ်တာကို သူ မခံရသေးဘူးလား၊ ထွန်စက်တွေက မောင်းထုတ်လို့ ထွက်မပြေးရသေးဘူးလား”

“သူတို့ မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်း မကြားရ မသိရ သေးပါဘူးဗျာ” ဟု ခရီးသည် အဖြေပေးသည်။ ။

“အင်း ဖြစ်နေတာတော့ ကြာပြီ ဆရာရေ” ဟု ဒရိုင်ဘာက ပြောသည်။ ။ ပျားတစ်ကောင်သည် ကားအတွင်းသို့ ဝင် လာပြီး လေကာမှန်နောက်တွင် ကပ်၍ တဒီးဒီး ပျံလျက် ရှိသည်။ ။ ဒရိုင်ဘာသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပျားကို မောင်းထုတ်သည်။ ။ ပျားသည် ဒရိုင်ဘာ၏ ဘေးပြတင်း ပေါက်မှ ထွက်ကာ လေစီးကြောင်း နောက်သို့ ပါသွားလေ၏။ “အခုဆိုရင် စာရင်းငှားတွေ ထွက်ပြေးနေကြရတယ်” ဟု ဒရိုင်ဘာက သူ့စကားကို ဆက်သည်။ ။ “ကြောင်တစ်ကောင် ဝင်လာရင်

စာရင်းငှား မိသားစု ဆယ်စုလောက်တော့ ပြေးရတာပဲ။ အခုဆိုရင် နေရာတိုင်းမှာ ကြောင်တွေ ဝင်နေပြီ။ အတင်းအဓမ္မ တိုးဝင်ပြီး စာရင်းငှားတွေကို မောင်းထုတ်ပစ်နေပြီ။ ခင်ဗျား အဘိုးကြီးရော ဘယ်လို ဆက်လုပ်မတဲ့ လဲ” ဒရိုင်ဘာ၏ လျှာနှင့် မေးရိုးများ သည် ပါးစပ်ထဲတွင် ရောက်နေသည့် ပီကေကြောင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိ၏ ။ အချို့ရည် ခန်းနေပြီ ဖြစ်သော ပီကေကို အပြင်သို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်၊ ပြန်သွင်းလိုက်၊ ဝါးလိုက်။ ပါးစပ် ဟလိုက်တိုင်း ပီကေကို လိမ်း၍ လိမ်း၍ ဝါးနေသော လျှာကို မြင်နေရသည် ။

“ကျုပ် ဘာမှ မသိရသေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်ကလည်း စာမရေးဘူး၊ ကျုပ်အဘိုးကြီးကလည်း မရေးဘူး” ဟူသည် စကားကို ရပ်ထားတော့မလို လုပ်ပြီးခါမှ ကတိုက်ကရိုက် ဆက်ပြောသည် ။ “ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ဆီကို တစ်ယောက်က စာရေးချင်စိတ်ရှိရင် ကျုပ်တို့ မှာ ရေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိပါတယ်”

“အလုပ်များ နေလို့ လား” အမှတ်တမဲ့ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မေးခွန်း၏ နောက်ကွယ်တွင် လျှို့ဝှက်မှု ရှိ မရှိ သိလိုသော သဘောပါသည် ။ သူသည် အပြင်ဘက် လယ်ကွက်များ ဆီသို့ တစ်ချက် မျှော်၍ ကြည့်ပြန်သည် ။ ပြီးတော့ ပါးစောင်တွင် ငုံထားသည့် ပီကေကို ကားပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အပြင်သို့ ထွေးထုတ်လိုက်သည် ။

“ဒါပေါ့ဗျ၊ အလုပ်က များ နေတာကိုး” ဟု ခရီးသည် က ပြန်ပြောသည် ။

“အင်း ထင်သားပဲ၊ ခင်ဗျားလက်တွေကို မြင်ကတည်းက ကျုပ်က တွက်ပြီးပါပြီ၊ ပေါက်တူး ပေါက်ချွန်း ၊ ဒါမှ မဟုတ် ပုဆိန်တို့ ရဲတင်းတို့ တို့ ဘာတို့ အမြဲကိုင်နေတဲ့ လက်တွေပဲလို့ ၊ လက်ပေါ်က အကြောတွေ

ကို တင်းမာနေတာပဲ၊ ကျုပ် သတိထားမိတယ်၊ ဒါမျိုးက ဂုဏ်ယူထိုက်ပါတယ်၊ ဂုဏ်ယူပေါ့ဗျာ”

ခရီးသည် က ဒရိုင်ဘာ၏ မျက်နှာကို စူးစူးရှရှဲ ကြည့်သည် ။ ထရပ်ကား တာယာများ သည် လမ်းမပေါ်ဝယ် တဝီးဝီး၊ တရိုးရိုး အော်မြည်လျက် ရှိကြလေသည် ။ “ခင်ဗျားမှာ သိချင်တာ ရှိသေးလား၊ ရှိရင် မေးပေါ့၊ ကျုပ်က ပြောဖို့ အသင့်ပဲ၊ ပေါက်တက်ကရတွေတော့ လျှောက်မတွေးပါနဲ့ ဗျာ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ လေ၊ ကျုပ်က စပ်စုတတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျုပ်ကလည်း ဘာမဆို ပြောပြမှာ ပဲ၊ ကျုပ်မှ ဖုံးကွယ်ထားစရာ ဘာမှ မရှိဘူး”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ လို့ ပြောပြီးပါပကောလားဗျာ၊ ကျုပ် မျက်စိကမြင်ရင် တွေ့ရင် သတိထားမိတတ်တယ်၊ ဒါပဲ ဒီထက် မပိုပါဘူး ကိုယ့်လူရ”

“ကဲ ခင်ဗျား ဘာသိချင်လဲ၊ ဘာမဆို ပြောပြမယ်၊ ကျုပ်နာမည်က ဂျူတ်၊ တွမ်ဂျူတ်၊ ကျုပ်အဘိုးကြီးကတော့ ဘိုးဘိုးတွမ်ဂျူတ်” စိုးရိမ်ကြောင့် ကြမူ မကင်းခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိသော သူ့မျက်လုံးများ သည် ဒရိုင်ဘာ၏ မျက်နှာပေါ်မှ မခွာ။ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေဆဲပင် ဖြစ်သည် ။

“ဒေါသ မကြီးနဲ့ လေ၊ ကျုပ်မှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး”

ကျုပ်မှာ လည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူး” ဟု တွမ်ဂျူတ်က ပြောသည် ။ “ကျုပ်က တွေ့တဲ့ လူနဲ့ အဆင်ပြေသွားအောင် ကြိုးစားနေတာပါ” သူသည် စကားကို ဖြတ်၍ ခြောက်သွေ့နေသော လယ်ကွင်းများ ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည် ။ ရေငတ်နေသော သစ်ပင်များ သည် ပူပြင်းသော နေရောင်အောက်ဝယ် ငိုက်စိုက်ကျလျက် ရှိကြ၏။ သူသ

ည် အင်္ကျီ ဘေးအိတ်ကပ်တွင်းမှ ဆေးအိတ်နှင့် စက္ကူလိပ်ကို ထုတ်ယူသည် ။ စက္ကူတစ်ရွက်ကို လေကွယ်နေသော သူ၏ ခူးနှစ်လုံးပေါ်၌ တင်ကာ စီးကရက် တစ်လိပ် လိပ်သည် ။

ဒရိုင်ဘာကတော့ နွားမကြီးတစ်ကောင် ကောက်ရိုးဝါးနေသည့် အလား ပီကေကို တလှုပ်လှုပ် ဝါးလျက် ရှိ၏။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစား တွေးတောနေသည့် နှယ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏ ။ သူ တင်လာသော ခရီးသည် နှင့် ပဏာမ ဆက်ဆံရေးပိုင်းသည် သိပ်ပြီး အဆင်ပြေခြင်း မရှိ။ ဤအပိုင်းကို မေ့သွားလောက်မှ သာ နောက်ထပ် စကားပြောသင့်သည် ဟု သူ တွေးသည် ။ ထို့ကြောင့် သူသည် နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းမှ မဟတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အခြေအနေ ပြန်ကောင်း လာပြီဟု ယူဆရသော အချိန်ကျမှ စကားစပြောသည် ။ “ထရပ်ကား ဒရိုင်ဘာ မဖြစ်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ထရပ်ကား ဒရိုင်ဘာရဲ့ ဘဝကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးမှ နားမလည်နိုင်ဘူးဗျ၊ ကားပိုင်ရှင်တွေကလည်း သူတို့ ကားပေါ် လူတင်တာ လုံးဝ မကြိုက်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့် မို့ အခု ကျုပ် ခင်ဗျားကို တင်ခေါ်လာသလို တင်လာရင် အဆူအကြိမ်းခံရဖို့ သေချာနေတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့” ဟု တွမ်ဂျုတ်က ဝင်ထောက်သည် ။

“ထရပ်ကား မောင်းနေရင်းနဲ့ မဟုတ်ကဟုတ်က လျှောက်လုပ်နေတဲ့ ငနဲတွေ ကျုပ် အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးတယ် သိလား၊ ကားမောင်းရင်း ကဗျာစပ်နေတဲ့ ကောင်တစ်ကောင်ကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း မှတ်မိသေးသဗျာ”

ဒရိုင်ဘာက စကားကို ဖြတ်၍ တွမ်ဂျုတ်အား တစ်ချက် ခိုးကြည့်သည် ။ သူ့စကားတွင် တွမ်ဂျုတ် စိတ်ဝင်စားသလား သို့မဟုတ် အံ့ဩနေ

သလား။ တွမ်ဂျုတ်ကတော့ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ လှိုင်းထသလို နိမ့်ချည် တစ်ခါ မြင့်ချည်တစ်လှည့် ဖြစ်နေသော ဖြူဖြူဖွေးဖွေး လမ်းမကြီးဆီသို့ ငေးမောကာ ငြိမ်ဆိတ်နေသည် ။ ဒရိုင်ဘာက သူ့စကားကို ဆက်သည် ။

“အဲဒီကောင် ရေးသွားတဲ့ ကဗျာထဲက တစ်ပိုဒ်စ နှစ်ပိုဒ်စကို ကျုပ်အ ခုထက်ထိ မှတ်မိနေသေးတယ်၊ ကဗျာက သူနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ လျှောက်လည်ပြီး အရက်တွေ သောက်ကြ၊ မူးကြ၊ ရူးကြ၊ မဟုတ်တရုတ် လုပ်ကြ၊ လိမ်ကြညာကြတဲ့ အကြောင်းကို ရေး ထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဗျ၊ အဲဒီ အပိုဒ်လေးကို မှတ်မိရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီငနဲ သုံးထားတဲ့ စကားလုံးတွေရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ဘုရားသခင် တောင်မှ နားလည်မယ် မထင်ဘူး၊ ကျုပ် မှတ်မိတဲ့ အပိုဒ် တစ်ပိုဒ် ရှိတယ်၊ ရွတ်ပြရဦးမယ်၊ ထိုနေရာတွင် ၊ လူမည်းတစ်ယောက်၊ ခြေရာကောက်မိ၊ ဆင်နှာမောင်းထက်၊ အဆင်များ စွာ၊ ကြီးမားကွာသည့် ။ ခလုတ် တပ်ဆင်၊ သေနတ်ငင်၍ တီထွင်ကြံဆ၊ ထောက်လှမ်းကြံ၏ တဲ့ သူရေး ထားတဲ့ ဆင်နှာမောင်းဆိုတာ နှာခေါင်းကို ပြောတာပဲ၊ တကယ်တော့ ဆင်တစ်ကောင်မှာ ဆင်စွယ်ဟာ အဓိက မဟုတ်လားဗျာ၊ အဲဒါ သူ သုံးပုံ မှားတယ်ပြောတော့ သူက သူ့လက်စွဲ အဘိဓာန် စာအုပ်ကြီး ထုတ်ပြတယ်၊ အဲဒီ အဘိဓာန် စာအုပ်ကြီးကလည်း သောက်ကျိုးနည်း၊ ဒီငနာက သွားလေရာ ယူသွားနေတာ၊ သူ အစာစားရင်း ကော်ဖီသောက်ရင်း အဲဒီ စာအုပ်ကြီးကို ဖွင့်ပြီး လျှောက်ဖတ်နေတာပဲ”

ဒရိုင်ဘာသည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်နေပြန်သည် ။ စကားအရှည်ကြီးကို ပြောလိုက်ရသဖြင့် မောသွားဟန် တူ၏။ သူ့မျက်လုံးများကတော့ သူ့ခရီးသည် ဘက်သို့ ကြည့်သည် ။ တွမ်ဂျုတ်က တော့ မလှုပ်မချောက်။ ဒရိုင်ဘာသည် မလုံမလဲဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် တွမ်ဂျုတ်ကို စကားပြောလာ အောင် ကြိုးစားသည် ။

“အခု ကျုပ်ပြောတဲ့ အကောင်ကို စကားကြီး စကားကျယ်တွေ သုံး တတ်တဲ့ ငနဲမျိုး ခင်ဗျားတွေ့ဖူးသလား”

“တွေ့ဖူးတာပေါ့၊ တရားဟော ဆရာလေဗျာ” ဟု တွမ်ဂျုတ်က ပြော သည်။

“စကားလုံး အကြီးကြီးတွေ သုံးပြီး စကားပြောတတ်တဲ့ ကောင်မျိုးနဲ့ တွေ့လို့ ကတော့ ခင်ဗျား မလွယ်ဘူး၊ ရူးမှာ သေချာတယ်၊ တရားဟော ဆရာ ဆိုတာမျိုးကတော့ ဘာကိစ္စရှိလဲဗျာ၊ သူ့ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ အ ရူးမလုပ်ကြဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ အခု ကျုပ်ပြောတဲ့ အကောင်က တော့ တကယ့်ကို ရယ်စရာ ကောင်းတာ၊ သူ့ပါးစပ်က စကားလုံး ထွား ထွားကြီးတွေ ထွက်လာနေပေမယ့် ခင်ဗျား သူ့ကို ကလော်တုတ်လို့ မဖြ စ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် လည်း ဆိုတော့ သူပြောနေတဲ့ စကားတွေက ပညာရှိကြီးတွေအတွက် ပြောနေတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်နေတယ် မဟုတ် လား”

သူ ပြောနေသမျှကို တွမ်ဂျုတ် နားထောင်နေမှန်း သိနေသဖြင့် ဒရိုင် ဘာသည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချလာသည်။ လမ်းကွေ့တစ်ခုလို အ ရောက်တွင် ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကွေ့ချလိုက်၏။ ကားဘီးတာယာ များ နှင့် လမ်းမ မျက်နှာပြင် ထိတွေ့ ပွတ်တိုက်သံသည် စူးစူးရှရှ ထွက် ပေါ်လာသည်။ “ကျုပ် စောစောက ပြောခဲ့သလိုပဲ” ဟု ဒရိုင်ဘာက စ ကားပြန်ကောက်သည်။ “ထရပ်ကား ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်ဟာ သွားရ င်း လာရင်းနဲ့ စိတ်ကူးတည့်ရာ လျှောက်လုပ်နေတာပဲ၊ မလုပ်လို့ လည်း မဖြစ်ဘူးလေဗျာ၊ သူ့အနေနဲ့ အချိန်ရှိသမျှ ဒီကားခေါင်းထဲထိုင်ပြီး ကား ဘီးတွေအောက်က အသံဗလံလောက်ပဲ အမြဲ နားထောင်နေရတာ၊ ဒီလို မှ မလုပ်ရင်လည်း ကြာလာတော့ ရူးသွားမှာ စိုးရတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက

လူတစ်ယောက် ပြောဖူးတယ်။ ထရပ်ကား ဒရိုင်ဘာတွေဟာ တစ်ချိန်လုံး အစားပဲ စားနေတာပဲတဲ့ ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ချိန်လုံး စားနေကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ စားနေကြတာဟာ ဟမ်ဘာဂါ အသားညှပ် ပေါင်မုန့်ပါဗျာ”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ တစ်ချိန်လုံး စားနေကြတာက အဲဒါတစ်မျိုးပဲ” ဟု တွမ်ဂျွတ်က ထောက်ခံသည် ။

“ကားသမား မနားရဖူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နားတဲ့ အခါ နားရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစာစားဖို့ သက်သက် နားတာမျိုး မရှိပါဘူး။ သူတို့ အနေနဲ့ ဆာတယ် လောင်တယ်လို့ လည်း သိပ်မရှိပါဘူး၊ သူတို့ မှာ အချိန်ရှိသမျှ ဒီကားကြီးနဲ့ မနားတမ်း သွားနေရတာကိုပဲ စိတ်ကုန်နေကြတာ၊ အဲဒါကြီးကလည်း ကြာလေ စိတ်ကုန်စရာ ကောင်းလေပါဗျာ၊ လောင်းကစားလို့ လည်း ရတယ်၊ အရက်သောက်လို့ လည်း ရတယ်၊ ဆေးချလို့ လည်း ရတယ်ဆိုတဲ့ နေရာမျိုး ရောက်ပြီ ဆိုရင်တော့ သူတို့ အတွက်နတ်ပြည်ပဲ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်။ ပေါင်မုန့်တစ်ချက် ဆိုတာကတော့ နည်းနည်းလောက်ပဲ အထောက်အကူ ဖြစ်တာပါဗျာ” သူသည် ပါးစပ်တွင်းမှ ဝီကေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝါးနေသည် ။

“အတော့်ကို ကြမ်းတမ်းတဲ့ အလုပ်ပဲ” ဟု တွမ်ဂျွတ်က ပြောသည် ။ သူ့အသံမှာ အလေးအနက်ပြု၍ ပြောသည့် အသံမျိုး မဟုတ်။

ဒရိုင်ဘာက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးသည် ။ သူ့အပြုံးမှာ မလိုတမာအပြုံး။ “သိပ်ပြီး ချောင်တဲ့ အလုပ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူရေ” ဟု ပြောသည် ။ “ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေတာပဲ မြင်မယ်၊ ကားပေါ် ထိုင်လိုက်ရတာ သက်သာတယ်လို့ ထင်စရာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လူရေ၊ ထိုင်ရတာက တစ်ခါတစ်လေကျ ဆယ့်လေးနာရီ၊ ဒီ

လောက်ကြာလာ တော့လည်း မချောင်တော့ဘူး၊ ဒရိုင်ဘာရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ လမ်းမကြီးပဲ ရှိတော့တယ်၊ ဒီလမ်းမကြီးကပဲ သူ့ကို ဒုက္ခ ပေးလာတယ်၊ အဲဒီတော့ ကားမောင်းနေရင်းနဲ့ သူ တစ်ခုခု လုပ်မနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မို့ တချို့ကောင်တွေက ကားမောင်းသွားရင်း သီချင်းဆိုတယ်၊ တချို့ကတော့ လေချွန်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ကုမ္ပဏီကလည်း ကျုပ်တို့ ကို ရေဒီယို ထားခွင့်မပေးဘူး၊ တချို့ ငနဲတွေကတော့ ပုလင်း လေး ဘာလေး ဆွဲလာကြတယ်၊ ဒါလည်း လူများ စု မဟုတ်ပါဘူး၊ လူနည်းစုပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ လည်း ရေရှည်ကျတော့ ဆွဲမလာရဲတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ အလုပ် မပြီးမချင်း ဘယ်တော့မှ မသောက်ဘူး” ဒရိုင်ဘာက အဆုံးသတ်စကားကို ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားသော လေသံဖြင့် ပြောလေသည် ။

“တကယ်လားဗျာ” ဟု တွမ်ဂျွတ်က မေးသည် ။

“တကယ်ပေါ့ဗျ၊ လူတစ်ယောက်မှ ခေါင်းတော့ ရှိမှ ပေါ့၊ ကျုပ်ဆိုရင် စာပေးစာယူသင်တန်းတစ်ခုတက်ဖို့ စိတ်ကူးနေတယ်၊ စက်မှု အင်ဂျင်နီယာပညာ သင်မယ်လို့ မှန်းထားတာပဲ၊ ဒီပညာက လွယ်ပါတယ်၊ သူတို့ ပေးတဲ့ သင်ခန်းစာတွေကိုသာ အိမ်မှာ စနစ်တကျ လေ့လာ ကျက်မှတ် လိုက်ရင် ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ကျုပ်တော့ ဒါပဲ တွေးနေတယ်၊ အဲဒီပညာ ဘွဲ့ရရင် ကျုပ် ထရပ်ကား မမောင်းတော့ဘူး၊ တခြားကောင်တွေကိုပဲ ထရပ်ကားမောင်းဖို့ ပြောတော့မယ်”

တွမ်ဂျွတ်က သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ဘေးအိတ်ကပ်ထဲမှ ဝီစကီ ပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်လိုက်သည် ။

“အနံ့လေးတောင်မှ မခံတော့ဘူးလား” တွမ်ဂျွတ်၏ အသံတွင် ပြောင်ချင်နောက်ချင်သည့် လေသံ ပါလျက်ရှိ၏။

“ဟင့်အင်း ၊ ကျုပ် လက်ဖျားနဲ့ တောင် မထိဘူး၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အချိန်ရှိသမျှ အရက်ချည်း သောက်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျုပ်လို ပညာ ရှာဖို့ စိတ်ကူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ပိုပြီး မလုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုဗျ”

တွမ်ဂျွတ်က ပုလင်းအဖုံးကို ဖွင့်၍ နှစ်ကြိမ်မျှ မော့လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ပြန်ပိတ်ပြီး သူ့အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်သည် ။ ဝီစကီနံ့သည် ကားရှေ့ခန်းထဲတွင် တသင်းသင်းပျံ့လျက်ရှိ၏။

“ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ စိတ်ထိခိုက်နေသလိုပဲ” ဟု တွမ်ဂျွတ်က ပြောသည် ။ “ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ချစ်သူရှိနေလို့ လား”

“ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က သူများ ထက် ရှေ့က ကျောချင်နေတဲ့ စိတ် ရှိနေလို့ ပါ၊ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်လာတာ ကြာပြီဗျ”

ဝီစကီ အရှိန်သည် တက်လာဟန် တူ၏။ တွမ်ဂျွတ် အာသွက်လျှာသွက် ဖြစ်လာသည် ။ သူသည် နောက်ထပ် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို လိပ်၍ မီးညှိသည် ။ “ကျုပ်မှာ တော့ ရှေ့လျှောက်ပြီး တိုးတက်စရာ လမ်းမရှိပါဘူး” ဟု ရေရွတ်သည် ။

ဒရိုင်ဘာက သူ့စကားကို ဆက်သည် ။ “ကျုပ်အနေနဲ့ ဘဝင်မြင့်စရာ တော့ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်စိတ် ကျုပ်နိုင်နင်းအောင် အချိန်ရှိသမျှ လေ့ကျင့်နေတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ စာပေးစာယူ သင်တန်း တက်တာလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကတည်းကပါ” သူသည် စတီယာရင်ကို သူ့ညာလက်ဖြင့် တစ်ချက် ပုတ်လိုက်သည် ။ “လမ်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ်ကားနဲ့ ကျော်ဖြတ်လာတယ် ဆိုပါတော့၊ သူ့ကို လွန်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူပုံပန်းကို မှတ်မိအောင် ကျုပ် ကြိုးစား ကြည့်တာပဲ၊ ဘယ်လို အဝတ်

အစားတွေ ဝတ်ထားသလဲ၊ စီးထားတဲ့ ဖိနပ်က ဘယ်လို အမျိုးအစားလဲ၊ ခေါင်းက ဦးထုပ်က ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ၊ သူ့လမ်းလျှောက်ပုံက ဘယ်လို ဟန် ရှိသလဲ၊ အရပ်ဘယ်လောက်မြင့်သလဲ၊ ထူးခြားတဲ့ အမှတ်အသား တွေ အနာရွတ်တွေ ရှိသလား၊ ဒါတွေ အားလုံးကို မှတ်မိနေအောင် ကြိုး စားတာပဲ ဆိုပါတော့၊ အမယ် ... မဆိုးဘူး ဆရာရေ၊ ကျုပ် မှတ်ဉာဏ်အ ကောင်းသား၊ သူ့ပုံပန်းတစ်ခုလုံး ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ထည့်ထားနီ င်တယ် သိလား၊ တစ်ခါတစ်လေ ကျုပ် တွေးမိတယ်၊ လက်ဗွေ ပါရဂူတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် သင်တန်းတစ်ခုခု တက်ရင်ကောင်းမလားလို့ ၊ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘယ်လောက်များများ မှတ်မိတယ်ဆိုတာ သိရရင် ခင်ဗျား သိပ်ကို အံ့ဩသွားမှာ ”

တွမ်ဂျွတ်သည် ဝီစကီပုလင်းကို ထုတ်၍ တစ်ကြိမ် မော့ပြန်သည် ။ စီးကရက်ကိုလည်း နောက်ဆုံး ဖွာသည့် အနေဖြင့် တအား ရှိုက်၍ ဖွာသသည် ။ ပြီးတော့ မီးတရဲရဲ တောက်နေသော စီးကရက်လိပ်ကို တုတ်ခိုင်မာကျောသော လက်မနှင့် လက်ညှိုးကြားတွင် ညှပ်ကာ ခြေမွပစ်လိုက်ပြီး ကားပြတင်းမှ နေ၍ အပြင်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည် ။ သူ့လက်မှ လွတ်ထွက်သွားသော စီးကရက်တို့သည် လေနောက်သို့ လွင့်ပါသွားလေ၏ ။

လမ်းမကြီး မျက်နှာပြင်နှင့် ထရပ်ကား တာယာကြီးများ ပွတ်တိုက်ပြေးသွားနေသံသည် ပို၍ ကျယ်လောင် စူးရှလာသည် ။ တွမ်ဂျွတ်သည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ ကားလမ်းမကြီးကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လျက် ရှိ၏။ သူ၏ အေးစက် နက်မှောင်သော မျက်လုံးများ သည် သူ့စိတ်၏ ရွှင်လန်းကြည်သာမှုကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည် ။ တွမ်ဂျွတ်ထံမှ စကားပြန်ကို စောင့်မျှော်နေသော ဒရိုင်ဘာသည် မလုံမလဲ ဖြစ်သော မျက်နှာထားဖြင့် လှည့်ကြည့်သည် ။ နောက်ဆုံးတွင် တွမ်ဂျွတ်၏ သွားများကို ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော အပေါ်နှုတ်ခမ်းသည် အထက်သို့ လန်တက်

သွားသည် ။ အူလှိုက်သည်းလှိုက်ကျိတ်၍ ရယ်လိုက်သော အသံ ထွက်လာသည် ။ “ဒီအကြောင်း သိချင်တာများ ဒီလောက် အချိန်ကုန်ခံနေရသလား နောင်ကြီးရယ်”

ဒရိုင်ဘာက တွမ်ဂျူတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ မကြည့်။

“ဘာအကြောင်းလဲ၊ ကိုယ့်လူ ဘာဆိုလိုတာလဲ”

တွမ်ဂျူတ်၏ နှုတ်ခမ်းများ သည် တင်းကျပ်စွာ စေ့လျက် ရှိ၏။ ခွေးတစ်ကောင်သဖွယ် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့် ထိုး၍ လျက်သည် ။ သူ့အသံသည် ခက်ထန် မာကျောလာသည် ။ “ကျုပ် ဘာဆိုလိုတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကတည်းက ခင်ဗျား အားလုံး မြင်ပြီးပါပြီ၊ ကျုပ် အကုန်သိပါတယ်” ဒရိုင်ဘာက တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ ကြည့်နေသည် ။ စတီယာတိုင်ကို တအားဆုပ်ကိုင်ထားသဖြင့် သူ့လက်ဖဝါးများ သည် နီရဲလျက် ရှိသည် ။ တွမ်ဂျူတ်သည် ပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပြော သည် ။ “ကျုပ် ဘယ်က လာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်” ဒရိုင်ဘာ နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည် ။

“သိတယ် မဟုတ်လားဟင်” ဟု တွမ်ဂျူတ်က ထပ်ပြောသည် ။

“အင်း ဒါပေါ့ ၊ ဒီဟာကတော့ သိချင်လည်း သိမှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အလုပ်မှ မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်က ကိုယ့်ကိစ္စပဲ ကိုယ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ အကောင်၊ ဒီကိစ္စက ကျုပ်အဖို့ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ”

အခုကျတော့လည်း ဒရိုင်ဘာ၏ ပါးစပ်မှ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် တောင်စဉ်ရေမရ စကားများ ထွက်လာသည် ။ “ကျုပ်က သူများကိစ္စကို ဝင်ပြီး အနံ့ခံဖို့ ဝါသနာ မပါဘူး” သူသည် ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ ငြိမ်ဆိတ်သွားပြီး တွမ်ဂျူတ်ထံမှ စကားထွက်အလာကို စောင့်သည် ။

သူလက်များ သည် ကား စတီယာတိုင်ကို တအားဆုပ်၍ ကိုင်ထားဆဲ။

နံ့ကောင်တစ်ကောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ဝင် လာပြီး မော်တော် ကား ရှေ့မှန်ဘောင်တွင် နားကာ အတောင်များကို တဆတ်ဆတ် ရိုက်ခါလျက် ရှိသည် ။ တွမ်ဂျွတ်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး နံ့ ကောင်ကို အုပ်ဖမ်းကာ ခေါင်းကို စိမ့်ညက်ညက် ကျေသွားအောင် ခြေပ စ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အပြင်ဘက် လေစီးကြောင်း အတွင်းသို့ လွင့်ပ စ်လိုက်သည် ။

နံ့ကောင်သေမှ ပေကျံသွားသော သူလက်ချောင်း ထိပ်များမှ အစအ နများကို ဘောင်းဘီနှင့် ပွတ်၍ သုတ်နေရင်းမှ တစ်ချက် ကျိတ်၍ ရယ်ပြ န်သည် ။ “ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အထင်သေးတာ မှားတာပေါ့ မစ္စတာ” ဟု ပြောသည် ။ “ဒီကိစ္စအတွက် ကျုပ်က နှုတ်ဆိတ် မနေနိုင်ဘူးဗျ၊ ဟုတ် တယ်လေ၊ ကျုပ် မက်အလက်စတားထောင် ရောက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ လေးနှစ်ကြာခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေဟာ ကျုပ် ထောင်ကလွတ်တော့ ပေးလိုက်တဲ့ အဝတ်အစားတွေပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ၊ ဘယ်သူ သိတော့ကော ဘာအရေးလဲ၊ ကျုပ်က ဂရုစိုက်နေစရာ မလိုပါ ဘူး၊ ကျုပ်မှာ အလုပ်တစ်ခု ရဖို့ အတွက် လိမ်ညာပြီး ပြောနေရမှာ လား၊ မလိုပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်အဘိုးကြီးဆီ ပြန်သွားရင် ကျုပ်အတွက် လုပ်စရာ အလုပ် အဆင်သင့် ရှိနေတာပဲဟာ”

“အေးလေ၊ ကျုပ်ကကော ဘာပြောနေလို့ လဲ၊ ဒီကိစ္စက ကျုပ်နဲ့ မှ မ ဆိုင်တာ၊ ကျုပ်က စပ်စုတတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ” ဟု ဒရိုင်ဘာက ပြန်ပြောသည် ။

“သွားစမ်းပါ၊ တစ်ခါလာလည်း စပ်စုတတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ” ဟု တွမ်ဂျွတ်က ရေရွတ်သည် ။ “ခင်ဗျားရဲ့ နှာခေါင်းကြီးက ခင်ဗျားရဲ့

မျက်နှာရှေ့ကို ရှစ်မိုင်လောက်ကျော် ထွက်နေတယ်။ ဟင်းသီး ဟင်းရွက် အခင်းတစ်ခင်းထဲက သိုးတစ်ကောင်ကို လိုက်ချောင်းနေသလို ခင်ဗျား နှာခေါင်းကြီးက ကျုပ်ကို လိုက်ပြီး အနံ့ခံနေတာ ကျုပ် မသိတာမှတ်လို့ ”

ဒရိုင်ဘာ၏ မျက်နှာထားသည် တင်းလာသည် ။ “ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အထင်လွဲနေတယ်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည် ။

တွမ်ဂျွတ်က ရယ်သည် ။ “ခင်ဗျားဟာ သဘောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်ကို တင်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ဘာလဲ၊ ကျုပ်က တစ်ချိန်က ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ သိချင်လာတယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျုပ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒီဟာကြီးကို မောင်းနေဖို့ က လွဲပြီး တခြား ဘာကိစ္စမှ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကဲ ကြည့်၊ ဟောဟိုရှေ့မှာ လမ်းကွေ့၊ မြင်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ကျုပ် အဲဒီနေရာမှာ ဆင်းမယ်၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ သိချင်လွန်းလို့ ခင်ဗျားမှာ ကိုယ့်ဘောင်းဘီကိုယ် သေးနဲ့ ပြန်ပန်းနေရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်နေပြီဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်၊ မပူပါနဲ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဒုက္ခမပေးပါဘူး” မော်တော်ကားစက်သံကျလာသည် ။ ကားဘီးများ ၏ လမ်းမနှင့် ပွတ်တိုက်သံသည် လည်း အရှိန်လျော့လာသည် ။ ဂျွတ်က အိတ်ကပ်ထဲမှ ဝီစကီ ပုလင်းကို ထုတ်ကာ ထပ်၍ မော့ပြန်သည် ။ ထရပ်ကား အရှိန်သည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ လာပြီး အဝေးပြေး လမ်းမကြီးမှ ညာဘက်သို့ ချိုးကွေ့သွားသည့် လမ်းတစ်ခု၏ ထောင့်တွင် ရပ်ထား

သည် ။ တွမ်ဂျုတ်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကားပြတင်းပေါက် ဘေး၌ ရပ်သည် ။ အိတ်ဇောပိုက်အတွင်း ပြာလဲ့လဲ့ မီးခိုးငွေ့များ သည် အဆက် မပြတ် ထွက်လာလျက် ရှိ၏ ။ တွမ်ဂျုတ်က သူ့ကိုယ်ကို ဒရိုင်ဘာဘက် သို့ ကုန်းလိုက်သည် ။ “လူသတ်မှုဗျ” ဟု လှမ်းပြောသည် ။ “ဒီစကားလုံး က သိပ်ပြီး ကြီးကျယ်လွန်းပါတယ်လေ၊ ပြောချင်တာက ကျုပ် လူတစ် ယောက် သတ်ခဲ့တယ်၊ ထောင်ခုနှစ်နှစ် ကျတယ်၊ ဒီအပြစ်အတွက် ကျုပ် ထောင်ဒဏ် လေးနှစ်တိတိ ခံခဲ့ပြီးပြီ”

ဒရိုင်ဘာ၏ မျက်လုံးများ သည် တွမ်ဂျုတ် မျက်နှာပေါ်တွင် စူးစိုက် လျက် ရှိသည် ။ “ဒီကိစ္စကို ကျုပ် မေးခဲ့သလား၊ လုံးဝ မမေးခဲ့ဘူး၊ ကျုပ် က ကျုပ်ကိစ္စကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်ပါ”

“ဒီနေရာကနေပြီး တက္ကဆိုးလား ရောက်တဲ့ အထိ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခင်ဗျားနားတဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ဒီအကြောင်းကို ပြောသွားပေတော့ ၊ ဟုတ်လား” တွမ်ဂျုတ်က ပြုံးသည် ။ “ကဲ သွားလိုက်ဦးမယ် သူငယ်ချင်းရေ၊ ခင်ဗျားဟာ သဘောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါ ပေမဲ့ ဒီမယ် ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ် ပြောလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ထောင်ချောက်ကြီးကို မြင်ကတည်းက ခင်ဗျား ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ သိနေပြီ၊ ခင်ဗျား ပါးစပ်ဟလိုက်ကတည်းက ခင်ဗျားမိုက်ထဲမှာ အူ ဘယ်နှစ်ခွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်က သိထားပြီးပြီ” သူသည် ကားတံခါးကို လက်ဖဝါးဖြင့် အသာအယာ ပုတ်လိုက်သည် ။

“ကျုပ်ကို တင်ထားတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ သွားလိုက်ဦးမယ်” သူသည် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ ဖုန်ထူထူ လမ်းမဆီသို့ လျှောက်သွားသည် ။

ဒရိုင်ဘာသည် တွမ်ဂျုတ်၏ နောက်ကျောကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ အ

တန်ကြာမျှ ငေးလျက်ရှိသည် ။ ထို့နောက် လှမ်း၍ အော်သည် ။ “ကံ
ကောင်းပါစေဗျာ” တွမ်ဂျုတ်ကတော့ နောက်သို့ ပြန်လှည့်မကြည့်။ လ
က်တစ်ဖက်ကိုသာ မြှောက်၍ ဂွေယမ်းပြသည် ။ ထို့နောက် ထရပ်ကား
စက်နှိုးသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာသည် ။ ပြီးတော့ ဂီယာထိုးသံ။ ထ
ရပ်ကား နီရဲရဲကြီးသည် အဝေးပြေး ကားလမ်းမကြီးပေါ်အတိုင်း
လိမ့်သွားလေသည် ။

*